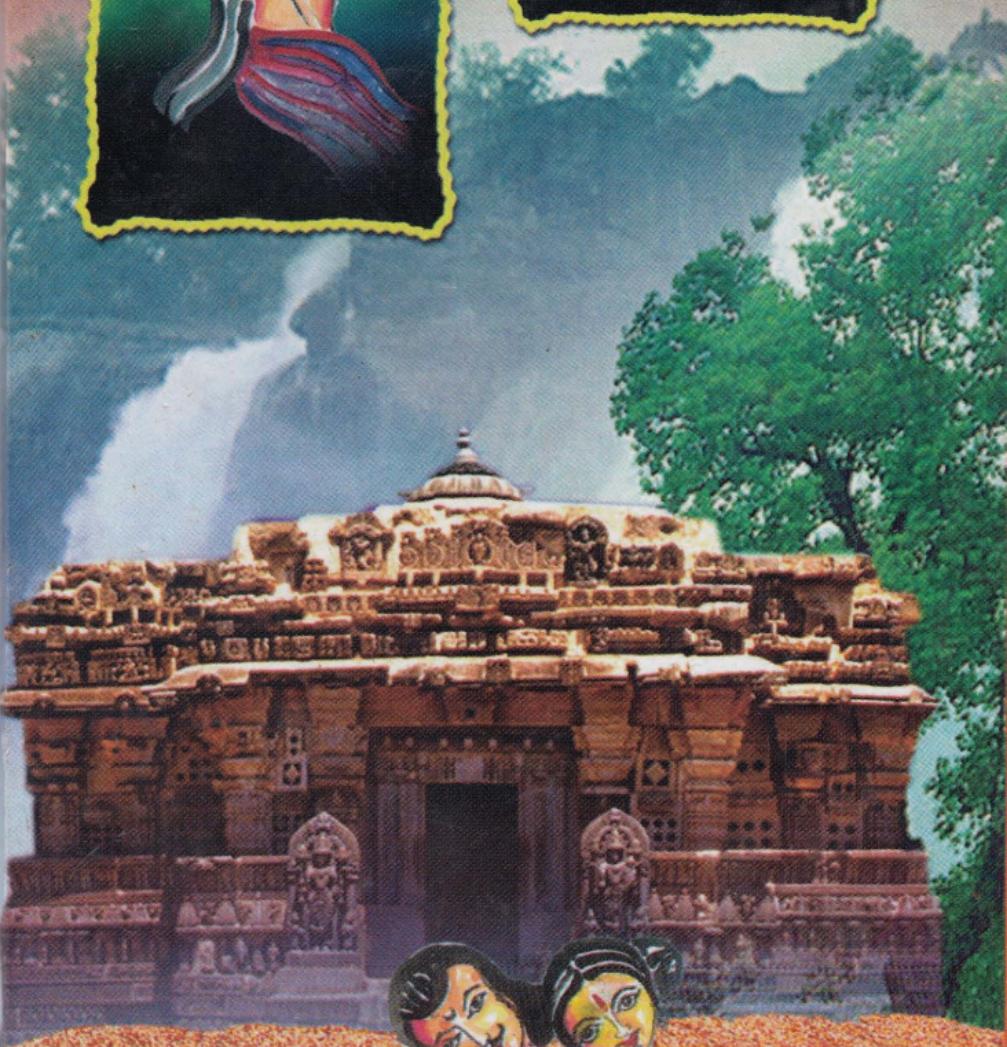
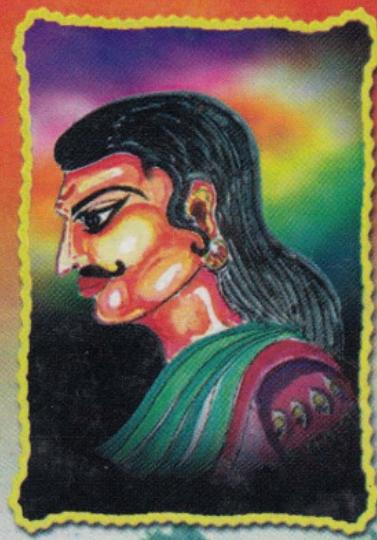

நளதயங்கி

டி. சி. முருக்ஞான்

நளதமயந்தி

கி. ர. முரளிதுறை

மேதினிகா வெளியீடு
34/3, செட்டித்தெநு, நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.

நளதமயந்தி

ஆசிரியர் : இ.சு.முரளிதூரன்

பதிப்புரிமை : குணாந்தினி முரளிதூரன்

முகவரி : நருகண்டி,
கரணவாய் தெற்கு,
கரவெட்டி,
இலங்கை.

முதற்பதிப்பு : பங்குனி 2008

பதிப்பகம் : மதி கலர்ஸ் பிறிண்டர்ஸ்
முருகேசர் லேன்,
நல்லூர்.

021 2229285

ஓவியம் : பா.பாஸ்கர்

விலை : 100/-

கிண்ணால்
என் தாயிக்கும்
தந்தைக்கும்

- * மரபுக் கவிதைக்குரிய ஓசைப்பண்புகளை உணர்த்தி, கவியரங்குகளுடாக என்னை வழிப் படுத்தி, ஒவ்வொரு முயற்சியையும் விதந்து ரெத்து, இந் நூலுக்குரிய அணிந்துரையையும் வழங்கிய கவிஞர் சோ.பத்மநாதன் அவர்களுக்கும்,
- * யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் நான் பயின்ற காலத்தில், கலைப்பீடாதிபதியாக அமைந்திருந்து, தமிழ் கற்பித்து, என் கவிதைகளை தனி அக்கறை யோடு பாராட்டி, தற்போது வாழ்த்துரையினையும் வழங்கிய பேராசிரியர் அ.சண்முக தாஸ் அவர்களுக்கும்,
- * மாற்றுவழி அறுவை சிகிச்சை 'By Pass Operation' செய்து படுக்கையில் இருந்த போதும் "நள தமயந்தி" யைப் படித்துவிட்டு, வாழ்த்திய கவிஞர் வாலி அவர்களுக்கும்,
- * நூதன விரல்களிடையே தூரிகை நுழைத்து நூலின் முகப்பினை மினிரச் செய்த நுட்பமிகு ஓவியர், தம்பி பா.பாஸ்கர் அவர்களுக்கும்,
- * கணினி ஊடாக முகப்பினை வடிவமைத்த நண்பர் மா.மகேந்திரன் அவர்களுக்கும்,
- * நூலினை அழகுற வர்ணத்தில் செதுக்கித் தந்த மதி கலர்ஸ் பிறிண்டர்ஸ் பதிப்பக உரிமையாளர்களுக்கும், ஊழியர்களுக்கும்,
- * என் அனைத்து முன்னேற்றங்களுக்கும் பின் புலமாகத் திகழும் பெரிய தந்தை கீ.கந்த சாமி அவர்களுக்கும்,

நெஞ்சம் நெகிழு
நன்றிகளை கூறி .....

மீக்காதலுடன்
இ.சு.முரளிதூரன்

வாழ்த்துரை

வெண்பாவிற் புகழேந்தி என்று புகழ்பெற்ற புலவனாலே இயற்றப்பட்ட நளவெண்பா என்னும் சிற்றிலக்கியத்தை இக்காலக் கவியியலுக்கேற்றபடி தரமுயல்கின்றார் முரளிதரன். நளனுடைய கதை அப்படியே சொல்லப்படுகின்றது. வெண்பாவி ஸல்ல; இன்றைய புதுக்கவிதையில், முரளிதரன் கையாளும் உவமைகளும் உருவகங்களும் இக்காலத்தன. தமயந்தியின் கொள்ளள அழகு பற்றிக் கூறும் நளன்,

“அன்னலீ
உன்னைக் கொடியில் பொறித்த அமரன்
பிரபஞ்சம் படைத்த பிரமன்
தமயந்தியைப் படைத்தித
தெவல்லாகத்தில்
தீசியவிருது பெற்றிருப்பான்”

என்று கூறும்போது கவிஞர் அன்றையக் கதையை இன்றைய நிலையிலே நோக்குவதை உணரக் கூடியதாயுள்ளது. மேலும் அவளைப்பற்றிக் கூறும் நளன்,

“பூல்வா வண்டுக்கு நாயனம்,
பூலவக்கு வண்டிட நயனம்
அவள் -

குரலை ‘மிமிகரி’ செய்துதான்
குயிலை கூவப் பழகியது”

என்று கூறுகிறான். அழகைப் புதிய பார்வையிலே பார்க்கிறார் கவிஞர்.

இன்றுநாம் உள்வாங்கிக்கொண்ட எத்தனையோ புதிய சொற்களையெல்லாம் பொருத்தமான இடங்களில் புதுமையான பாணியில் கவிஞர் கையாளுவது அவருடைய நடைமுறைப் பட்டறிவினையும் கற்பனைத் திறனையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. நளவெண்பாவின் “வில்லன்” கலியினை அறிமுகப் படுத்தும்போது,

“கலி
மறைந்திருந்து தாக்கும் புலி
கலியின்
“கலிபர்” தாக்குதலுக்குத்
தப்பிக்க
சுரைஷ் உலகிலும்
இல்லை ஒரு பதுங்கு குழி”

என்று முரளிதரன் கூறுவதை நாம் நன்கு விளங்கிக்கொள்கிறோம்.

‘நளதமயந்தி’ இன்னும் பல புதிய ஆக்கங்களுக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கின்றது. எத்தனை இனிமையான பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுக்குப் புதிய வடிவங்கொடுக்கும்

வாய்ப்பினெனப் பலர் பெறவள்ளனர். முரளிதரன் நல்ல வழிகாட்டியுள்ளார். அதனுடன் சனியன் பிழத்தவர்களுக்குச் சனி விலக ஒரு புது வழியும் சொல்கிறார். நளன் வாகுகணாக இருதுபன்ன னுக்குத் தேர் செலுத்திச் செல்கிறான். முன்னவன் தேர் செலுத்துவதிலே வல்லவன். பின்னவன் வேக மாகச் தேரிலே செல்லும் போது மாமரத்திலுள்ள காய்களை கணக்குத் தப்பாமல் எண்ணிச் சொல்ல வல்ல “கணக்குப் புலி”. இருவரும் ஒருவருக் கொருவர் அவ்வித்தை இரகசியங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். நளன் புதிய அறிவு பெறுகிறான். கவிஞர் சொல்கிறார்,

“புதிய அறிவு உருவாக,
தானாகலீ விலகியது
நளனைப் பிழத்த சனி”

சனியை விலக்குவதற்குப் புதிய அறிவு பெற வேண்டும் என்ற பாடம் சொல்லப்படுகிறது. முரளி தரனுக்கு என்னுடைய பாராட்டுல்களைக் கவரி இவ் வாழ்த்துரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்
தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அணிந்துரை

நளன் கதையைத் தமிழிற் பாடியவர் இருவர் திருக்ரஷ்ணவி செய்த வடமொழி நெஷத்தைப் பின்பற்றி அதிவீரராம பாண்டியர் தமிழ் நெடதம் பாடினார். இது நாட்டுப்படலம் முதலாக அரசாட்சிப் படலம் ஸ்ராக இருபத்தெட்டுப் படலங்களால் ஆனது. காப்பிய மரபையொட்டிய இந்நால் விருத்தப் பாவால் ஆக்கப்பட்டது.

கொற்கையைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்ட அதிவீரராம பாண்டியர் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்தவர். இலிங்கபுராணம், சுர்மபுராணம், காசிகாண்டம் முதலிய வடமொழி நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர். இவர் பாடிய வெற்றி வேற்கை என்னும் நீதிநால் புகழ்பெற்றது.

“நெடதம் புலவர்க்கு ஒன்டதம்” எனக் கொண்டா ப்பப்டாலும், அது கற்றோர் உவக்கும் செந்நெறி இலக்கியமாக மட்டுமே நிற்கிறது.

அடுத்தது, புகழேந்தி பாடிய நளவெண்பா. இது வடமொழி மகாபாரதத்தின் ஆரணிய பருவத்தில் வரும் நாளோபாக்கியானத்தை அடியொற்றியது. சுயம்வர காண்டம், கலிதொடர் காண்டம், கலிநீங்கு காண்டம் என மூன்று காண்டங்களால், 427 வெண்பாக்களால் அமைந்தது.

வெண்பா என்ற வடிவம் அறநெறிகளைப் பாடுவதற்கே ஏற்றது. திருக்குறளும் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களும் இப்பாவால் இயன்றமை இதை மைய்ப்பிக்கும் வெண்பாப்பாடுவது எளிதன்று. “புலவர்க்கு வெண்பாப்புலி” என்பர்.

வெண்பா யாப்பின் கட்டுப்பாடுகளுக்குள் நின்று விஸ்தாரமாகக் காவியம் பாடமுடியாது. “முடியும்” என்று துலாக்காவடி எடுத்துச் சாதனை புரிந்தவன் புகழேந்தி

“..... அவனைப் பொல் வென்பாப்பாட
திதுவரைக்கும் ஒருவருமை பிறந்ததில்லை
தினிப்பிறப்பார் என்பதற்கும் உறுதியில்லை”
என்று கண்ணதாசன் வாய்ப்புவார். நளவெண்பா நெடத்தை விஞ்சி நிற்பதற்குக் காரணம் அதன் எளிமையும் செப்பலோசையும் எனலாம்.

இந்த நளன்கதையைப் புதுக்கவிதையாக வார்த்திருக்கிறார் முரளிதறன். யாப்பமைதி பேணும் கவிதைகளை சஞ்சிகைகளிலும் அரங்குகளிலும் எழுதியும் படித்தும் வந்தவர் இந்தக் கவிஞர். அண்மைக் காலங்களில் யாப்புத் தளைகளை நெகிழ்த்தி எழுதி

வருகிறார். மரபுக் கவிதையைப் படிப்போர் எண்ணிக்கை குறைந்து வரும் சூழ்நிலையில், இது காலத்தின் தேவை போலும்!

இப்போது இவ்விளங்கவிஞர் நளன்கதையை மறுவாசிப்புக்குட்படுத்துகிறார். மகாபாரதத்தை பாண்டவர் பூமியாகப் படைத்த கவிஞர் “வாலி” இவருக்கு முன்னோடி எனலாம்.

முந்தையர் கையாண்ட அதே உவமை உருவ கங்களை மீள மீள எடுத்தாள்வதால் தேய்வமுக்கு களே மிகுகின்றன. கற்பகைத் திறனும் கவித்து வழும் வாய்ந்தவன் பழையவற்றுக்கும் புதுமெருகு - புதுப்பொலிவு - தருவான். மங்கையர் கூந்தலை கருநாகப் பிணையலாக உருவகிப்பது பழைய செய்தி. ஆனால்

“பூவுலயர் பின்னல் கண்டு

கீரியான்று

தனக்குள் ஏதோ ஜயங் கொண்டது”

என்பது புதியதொரு பிரயோகம்; சுவைபயப்பது. மகளிர் இடையைக் கொடியிடை என்றும் மின்னிடை யென்றும் வர்ணிப்பதோடமையாது, இடை உண்டோ இல்லையோ என்ற ஜயத்துக் கிடமானது என்றெல்லாம் மிகைப்படுத்திப் பாடுவர் கவிஞர். ஓரிரு ஆண்டுகளுக்கு முன், “பெப்ளி” முதலிய குளிர்பானங்களில் பூச்சிகொல்லி நஞ்சு இருப்பதாக இந்தியாவே கலகலத்தது. உற்பத்தி யாளர்களோ நச்சு மருந்து இல்லையென்று சாதித்தனர்! முரளிதரன் சொல்கிறார்.

“திடையா

தீரக்குமதிக் குளிர்பான

உயிர்த்தீங்கு பொருள்பொல

சிலர் “திருக்கு” என்கிறார்கள்

சிலர் “தில்லை” என்கிறார்கள்!”

பிரிந்திருக்கும் காதலர்களை அந்திமாலையும் நிலவும் தென்றலும் வருத்தும் மன்மதன் தன் மலரம் புகளை ஏவி வேதனை செய்வான். புகழேந்தியின் தமயந்தி புழங்குவாள். “காடும் சோலையும் படைவீடாகவும், வானம், தன் தென்றல் தேரில் அவன் உலாவரும் வீதியாகவும் உலக மெல்லாம் அவன் ஆயுதசாலையாகவும், ஆட்சி செலுத்துகிறானே மன்மதன், இவனைச் சிவன் எரித்தான் என்ற கதை முழுப்பொய்!

“காலும் தடங்காவும் காமன் படைவீடு

வாலும் தூர்வீதி மறிகடலும் - மீனக்

கொடியாடை வையமெல்லாம் கொதண்ட சாலை

பொடியாடி கொன்றதெல்லாம் பொய்!”

நமது கவிஞருடைய புதுக்கவிதை சொல்கிறது.

“..... தமயந்தி

தளிர் உடைத்த தழுவிய காற்று

தழுல் தடவி

கொஞ்சத்தி எரித்தது

யுகமாய்க் கழிந்தது கணம் ...!”

பொழுதுவிடவது பற்றிய ஒரு கட்டுப்பாடும் :

“ஒளியின் குடிவரவால்
நீவு புரண்டு படுத்தது
பூமி பகலை உடுத்தது!”

தமயந்தியை மணம்புரியும் ஆசையால் தேவர் கரும் சுயம்வரத்துக்கு வந்திருந்தனர். அவள் நளனுக்கே மாலை சூட்டுவாள் என ஊகித்த அக்கினி, வருணன், இந்திரன், யமன் ஆகியோர் நளன் உருவம் தாங்கி நின்றனர். திகைத்த தமயந்தி, கண்ணிமைத்தல், கால்கள் நிலத்தில் பாவுதல், அணிந்திருந்த மலர்மாலை வாடுதல் ஆகிய அறிகுறிகளைக் கொண்டு நளனை அடையாளங்கண்டு மாலை சூட்டினாள். “பொன்மாலை சூட்டினாள் பொன்” என்று புகழேந்தி சுருங்கக் கூறிய செய்தியை, நம் கவிஞர் மானுடத்தின் எழுச்சியாகக் காண்கிறார், காட்டுகிறார்.

“விண்ணனார் நிகைகுலைய
மண்ணார் தலைநிமிர்ந்தனர்!”

“வேறுள குழுவை எல்லாம் மானுடம் வென்றது!”
என்ற கம்பன் சுற்றை இது நினைவுட்டுவது.

தமயந்திக்கு அவன் தந்தை இரண்டாஞ் சுயம் வரம் ஏற்பாடு செய்கிறான் என்று கேள்விப்பட்ட இருதுபன்னன் குண்டினபுரம் புறப்படுகிறான். கார்க்கோடகன் என்ற பாம்பு தீண்டியதால் உருமாறி யிருந்த நளனே தேர்ப்பாகன். தேர்போகும் வேகத்தைப் புகழேந்தி பாடியவிதம் பிரசித்தம் :

“மூலாடை வீழ்ந்த தெடுவென்றான் அவ்வளவில்
நாலாறு காதம் நடந்ததே ....”

முரளிதரன் கற்பனையும் குறைந்ததல்ல
“திருது பன்னனின்
நெற்றி வியர்கவத்துளி
மடியில் விழும் நிமிடத்திற்குள்
தீர்கடந்தது
என்னற்ற ஊர்!”

கவிதை மொழியின் கொடுமுடி எனலாம். கவிதை புனைவோர் மொழியாட்சியில் வல்லவர்களாக இருக்க வேண்டும். வழுவின்றி எழுத முடியாத வர்கள், மொழி வழக்கை அறியாதவர்கள் கவிதை புனையாதிருப்பதே நல்லது. இக்காலத்தில் புதுக் கவிதை படைக்கும் பலர் திணை, எண், இடவழுக் கள் மலிய எழுதுவதைக் காண்கையில் “தமிழ்க் கல்வி ஒன்றன்றோ பகிடிக் கிடனாயிற்று!” என ஆறுமுக நாவலர் நவின்றது நினைவுவரும்.

நல்லவேளையாக, முரளிதரனிடம் அநாயசமான சொல்லாட்சியைக் காணமுடிகிறது.

“பாவத்தீர் திமுக்கின்ற வடமானவன்

சாபத்தால் ஒருபாதம் முடமானவன்”
 என சனிபகவானைக் குறிப்பிடுவதும்,
 “குழலில் விழுதுகளாய்
 மலர்ச் சரமும்
 மலரில் விழு-துகளாய்
 மகரந்தமும் மயங்க....”
 என்று சொல்லாடல் செய்வதும் சுவைக்கத்தக்கவை.

* * *

இத்தனையும் சொன்ன பிறகு நெஞ்சை நெருடுகிற ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது. ஒரு படைப்பு அல்லது சம்பவத்தை அதன் வரலாற்றுப் பகைப்புலத்திலிருந்து பெயத்தெடுத்து பிறிதொரு காலத்து நிகழ்வுகளோடு ஒட்டுவது anachronism (காலவழு) எனப்படும். கட்டபொம்மன் தொலைக் காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக திரைப்படத் தியக்குநர் காட்டனால் எப்படி இருக்கும்?

“புற்றுக்குநாய் அரசியலில்
 பொதுநலத்தை நொக்காத
 சாலை மறியல்”
 “ஏ-ஓ வீதி அடைத்தபின்
 ஏறிய பொருள் விளைபால்”
 என்பனவும், கலியை “கரந்தடி கிரகம்” என்றும் நளன், தமிழந்தி ஆகியோர் கண்கள் “மின்னஞ்சல் பரிமாறினே” என்றும் கிறிஸ்தியன் பெர்னாட் செய்த இருதயமாற்று அறுவைச் சிகிச்சையோடு அதை ஒப்பிடுவதும் நெருடவே செய்கின்றன.

முரளிதரன் மாணவராயிருந்த காலத்திலேயே யாப்பமைதியுள்ள கவிதைகள் எழுதி வந்தவர். அவருடைய “நூங்கு விழிகள்” கைநூல்கள் வடிவில் அமைந்தவை. இப்பொழுது “நளதமயந்தி”யைத் தருகிறார். இளையதலைமுறையை ஈர்க்கக் கூடிய பல சிறப்பியல்புகள் இப்படைப்புக்குண்டு. இவ் விளங்கவிஞருக்குச் சிறந்த எதிர்காலமுண்டு.

“ஏரகம்”
 பொற்பதி
 கொக்குவில்.

கவிஞர்
 ஜோ.பத்தீ.ஷந்தா

தமிழேந்திய புகழ்

தென்பாதிகைப் பூந்தென்றல்
 தேன்கலந்து விசிறிவிட,
 அகத்தியரின் “இராரோ”
 தெவிட்டாது தாலாட்ட,
 தொல்காப்பியனார்
 தோளிலிட்டு முதுகுதட்ட,
 முச்சங்கம்
 முந்தானை விலக்கி அமுதாட்ட,
 வள்ளுவனார் தூளியிட,
 முவேந்தர் முற்றம்
 தளிர் நடைக்கு தவழிருக்க,
 தமிழே...! நீ வளர்ந்தாய்.

கௌங்கோவின் ஊஞ்சல்,
 கஃபனின் கட்டில்,
 பாரதியின் பாசனை என
 உன் அகவை மாற்றங்கள்
 அலாதியானவ.
 புகழேந்தியின் பூஞ்சோலையில்
 பார்த்த போது,
 உன் அழகில் கிறங்கிப் போனேன்.
 அதைப் பதியம் வைக்கவே
 வசன கவிதைக்குள்
 கூறங்கிப் போனேன்.

அழகின் கருவறையே!
 ஆருயிரின் வேரே!
 கலையாருவிக் குன்றே!
 மறவர் வினைநிலமே!
 கடல்கோள் பல கடந்த காரிகையே!
 கால்வழியே கோள்புகுந்த
 காதைக்கு
 கால்கோள் செய்கிறேன்.
 கவிதைச் சேலகள்
 நிறைந்த பெட்டகலே!
 நானோர் ‘கைக்குட்டை’ நெய்கிறேன்.
 உன்னையே சுவாசிக்கிறது நாசி,
 தருவாயம்மா...! அருள் ஆசி!

புகழேந்தியின் தமிழ்

புகழேந்தி.

கனிச்சீர் விலக்கி

செப்பலோசை கலவி செய்து

மின்சாரச்சொல் உளியால்

‘மீக்காதற் படிம்’ எனச் செதுக்கினான்
நளவிவண்பாவை!

செதுக்கியதில்

வாசகர் கீதயத்தில் பதுக்கியது

‘அழகு அழலாம்’ தமயந்தி எனும்
கிளவிபண்பாவை!

புள் அழிவால் புள்ளியிட்டு,

மணக்கோலம் போட்ட பின்பு

‘வில்லன்’ கலி தொடர்ந்து

வில்லங்கம் பண்ணியதை,

என்

புல்லறிவால் சொல்லுவதோ

‘புல்லட்’ தொடருந்தை

புழ தொடர்ந்து வில்லுவது!

நானோ-

சருருளிப் பாதுகாப்பு நிலையப் பற்றுச்சீட்டு;

அவனோ-

தேச மலர்கள் தாவும்

மனிதத் தேவீக்களின் கடவுச்சீட்டு!

02

நானோ-

கீறல் விழுந்த கிறுவட்டு;

அவனோ-

விழர்சன விஞ்ஞானிகள்

ஆராய்கின்ற பறக்குந்தட்டு!

நானோ-

அடக்குழறை அரசினது

அற்பகலி;

அவனோ-

விழுதலைக்கு உயிர் கொடுக்கும்

தழிட்டப் போராளி!

அவனுக்கு,

பற்றோர் அருளிய நாமும்

காலப் புயலில் கரூரந்திட்ட தூமும்

பொதிகை மலைத் தழிழுரவி நீந்தி,
சங்கத்தேன் சாகரத்தை மாந்தி,
ஏந்து புகழ் கவிதை ரூய்த
காதல் வேதாந்தி
கிதனால்-
கற்றோர் அருளிய நூம்
புகழேந்தி!

அவன்-
கால உறவாய் வரித்துக் கொண்டு
ஓனவை, ஒட்டக்கூத்துர், கம்பரை ;
ஆயினும்-
அவையெல்லாம்,
ஆதாரமற்ற கர்ணபரம்பரை.

‘சேர்ந்தே கிருப்பது வறுமையும் புலமையும்’

திரு-
வினொயாடவில் நிகழும் என்னல்!
திருத்தி எழுதினான் -
அரிச்சந்திரன் சுவர்க்கி வள்ளல்.
புலவன் மீது புரவலனுக்கு
எல்லையற்ற அன்பு
புகழேந்தியை பொறுத்தவரை
அவன்தான்,
கிதயத்தைப் பாதுகாக்கும்
கிருபத்தைந்தாம் விலா என்பு

ஆ...தரித்து நின்று அழுதம் சுரக்க
கவிப்- பொய்- கை நிறைந்தது!
புகழேந்திக் கவி வண்டை,
பொன் பூவின் கிதழேந்தி,
மன்பதையில் ஒருவன் ஆதரித்தான்,
ஆதரித்த காரணத்தால்
தன் கதையில் ஆங்காங்கே
நன்றி என்னும் சொங்கம்பளப் பாவிரித்தான்!

கல்வி அறிவில் நான்-
முன்பள்ளி மாணவரில் அடங்குகிறேன்.
‘துணைவேந்தர் புகழேந்தி’
தூய அடி எதாட்டு
“நளதமயற்தி” எதாடங்குகிறேன்.

அறத்தினது ஆட்சி

அழகின் பிரசிறந்தி அமராவதி,
அந்தத் தங்கமலை தவழும்நதி
நிடத நாட்டினது நிழற்பிரதி!॥
குபேரன் கொலுவிறுக்கும் அளகாபுரி,
நிடத நாட்டு எழில் கண்டால்
கூனிக்குறுகிச் சரணாகதி!॥
பார்த்த கிடமெங்கும் பதுமநிதி.
வியார்த்தால் விரல் விசும்பில் ; விசிறிமதி!॥

கிதைப்போல் அழகியலை- விசுவ
கருமா கற்கவில்லை- அதனால்
நிருமாணிக்கவில்லை,
நிடத நாட்டுக்கு நிகரான ஒன்று.
படைத்துதல்லாம்
பத்தோடு பதினான்று!॥

மாதர் கருங்கூந்தல் மலர்த்தேன்
தெருவழியே சிற்தும்
வேழும் வழக்கி விழும்
விந்தை நகர் மாவிந்தம்!

04

கிடறும் களிறு பிளிற,
காரிகையாள் ஓருத்தி
உளங்கசிற்து,
கற்றைக்குழலுக்குள் விரல் கோர்த்து
'வெடுக்' கென்று உதற
உற்றை நகம் உதிரும்.
மலர்க்கூட்டம்
நகத்தோடு வான்வரைக்கும் சிதறும்.
பின்னிரவில்-
பிறைநிலவும் தாரகையும்
ஓளிரீர் சிற்தி,
உறவு சொல்லிக் கதறும்!

மாவிந்தம் எங்கும்,
வரையாதிருந்தது
மலைக்காட்சித் தொடர்.
அறிவியலின் தாமதத்தால்
விறையாதிருந்தது
தொலைக்காட்சித் தொடர்।

செய்திருந்தது,
நூற்றி வியர்வை மணி
விளைந்து வர வேண்டுமென
வேலை புரிதல்.

செய்யாதிருந்தது,
புற்றுநோய் அரசியலில்
பொது நலத்தை நோக்காத
சாலை மறியல்!

‘ஓ’ வகைக் குருதியாய்
ஒவ்வாறு மனிதனும் பொது வழங்கி,
எனவே-
கீல்லாதிருந்தது பஞ்சம்।

‘ஓபி’ வகைக் குருதி போல்
அரசின் ஊழியர் அறியப்படாமையால்
செல்லாதிருந்தது கிளஞ்சம்!

மனடதனிலே-
கொக்கோடு மீன்கூடிக்
கும்மாளம் போடும்।
புற்றினிலே
சாரை தாள்டிட
எவி மகிழ்ந்து சங்கீதம் பாடும்।
எல்லாம்,
நளன் அரசில் தினம் நடக்கும்
சுராசாரிக் காட்சி.
வெண்குடையின் கீழ் நிகழும்
அறத்தினது ஆட்சி॥

05

மன்னனும் அன்னமும்

பொய்கை மீன் பாய்ந்து,
மூந்தேனில் நீந்தி.
ஒய்யாரமாக,
சிற்றோடைக்குள் தூள்ளும்.
வண்டனங்கள் ஒடையிலே
தேன்மாருந்திச் செல்லும்।
நீர்வளத்தில் வானத்தியை
நிடத நாடு வெல்லும்.

காமனூர்தி
காதுமடல் வருமுகின்ற வேளை,
புறப்பட்டான் நீர்நாடன்:

வாச சிறைப்பிதழால்
 வண்டுகள்
 புக்களின் புதுமனை புதுவிழா
 செல்லும் புற்சோலை
 'புல்லாங்குழல் எங்கேனும்
 அணிவதுண்டா சேலை..?' எனப்
 புருவம் உயர வைக்கும்
 பூங்காட்யார் தேர்ந்தெடுத்தான்.
 தேர்ந்தெடுத்தார் அணிவதுக்க...
 தேர் எடுத்தான்.

தேர்ச்சில் புணர்ந்து
 தெருத்தாசை
 தூசு திரண்டு
 திடிரன்று நிகழ்ந்து அமாவாசை!
 காரிகையவரை
 கலங்கடிக்கவில்லை,
 கணத்திலே பிறந்த கங்குலின் நிலை.
 தார்வேந்தெத் தொடர
 தனிர் உடலில் ஒளிர்ந்து
 தட்டான் கிழுத்த தங்கிதுன் கிழு!

06

புழுப்புயல் பரப்பிய தேர்
 பூஞ்சாழிலில் மையங்கொண்டு
 புவையர் பின்னல் கண்டு
 கீரியான்று
 தனக்குள் ஏதோ ஜயங்கொண்டு.

சோலையிலே-

சோபிதத் தொழிற்சாலையாய்
 துலங்கியது தண்கயற்.
 ஜலதராய்கத்தின் கவியரங்கத்தில்
 பாக்களாய் மலர்ந்திருக்கும் அம்புயற்.
 நடுநாயகமாய் அமர்ந்திருந்து
 நடுநாயகம்.
 தடாகத்தில் தவழும்
 தந்த நிறுத்தின் தாயகம்!

அன்னப்புள் அதற்கு மட்டும்
 அதிசய புத்தி
 அறிந்து கொள்ள உதவும்
 நனவோடை உத்தி!

* * *

பகலவன் மரணப்படுக்கையில்
 கர்ணனின் தந்தை
 தானெனக் காட்ட,
 'எமோக்குளோபின்' எனக செய்ய
 மேற்றிசை மினிரும் செம்மை தடவி!
 அந்திவானின் கீழ்
 அடர்த்தியாக
 அமைந்திதாரு அடவி.
 கானகத்தில்
 காரி, கரடி, அரி, அரவம்
 புலி, புதாரும் என
 வல்விலங்கு நிறைந்த வனத்தில்
 வழி தவறிய கிளாந்துவிலி
 முற்றும் தமந்தோன்
 முன்னிரவில் அடைந்த முடிவிடம்.
 வேநுவத் தம்பதி
 சிறுகுடில் வேய்ந்து
 'தேன்றிலா' காணும் அமைவிடம்!

சதிபதி குடிலுக்கு
 துறவிதான் அன்றைய அதிதி.
 காய்கனி விருந்தினால்
 காணாமல் போனது
 புலன்களை அடக்கியோன் அசதி.
 சிக்கனச் சிற்றிலில்
 அக்கணம் அமைந்திருக்கவில்லை
 மூவர் உறங்கும் வசதி.

07

"அகத்தியிற்கு வருந்த அதிதி
 புத்தினில் உறங்குதல்
 கீல்லறத்தியிற்கு
 ஈகாத நீதி.
 விலங்குகள் தன்னை விலத்தி
 வீட்டுக்கு வெளியே
 விழிமுழுவாளா
 கீல்லக்கிழத்தி..?
 கீப்படி நினைப்பதே அற்பம்.
 நான்தானே
 அவளைச் சுமக்கின்ற தெப்பம்
 நல்வரவோ-
 விருப்பன்று வளையாத வெற்பு.
 கீல்லறவோ-
 கண்ணகிக்கும்
 கடன் கொழுப்பாள் கற்பு.
 கிருவருமே உறங்கலாம் உள்ளே"

எண்ணித்துணிந்தான் நாயகன்.

தாணிந்த பின்,

தாணியும் வில்லுமாய்

காவல் புரிந்தான் தூயவன்.

நடு நிசி நேரம்!

விழிகள் கொஞ்சம் கிறங்க

வேடஞும் மெல்ல உறங்க

விதியது வாசலில் கிறங்கும்.

பசியோடு அலைந்ததோர் சிங்கம்.

அதன்-

பார்வையில் பட்டது,

பனைமரத் திரட்சியில்

பழுதிலா அங்கம்.

விடிந்தது!

கிருவரும் குடிலுக்கு வெளியே வர

வானம் தலையில்

கிடிந்தது ; விழியில் குருதி

வடிந்தது ; கீனி என்ன? எல்லாம்

முடிந்தது!

08

வேறுவிச்சி

எலும்புகள் பொறுக்கி

எரித்தாள் ;

எரித்த ஏந்றுப்பிலே தானும்

மரித்தாள் ; காவி

தரித்தான் ; மெல்ல வாய்

விரித்தான்.

“என்னாலே

உடலிரண்டு சவும் ;

பின்னாலே

தொடருவதே தவும்”

விண்ணுலகு அடைந்தனர் மூவரும்.

வியந்தனர் ;

அயன்

மயன் சிவன் எனும் மூவரும்!

மண்ணிலே

மறுபடி திருவடி பதிக்க

விதுப்புரை செய்தது விண்ணரசு.

காவியில் பீரித்ததற்கு
கழுவாய் தேடியே
வாவியில் வாழுது அன்னரசு।

* * *

“அன்னம் வேண்டுமென்று
அடுத்தவரை யாசித்தால்
முன்னம் முடிதுறப்பேன்”
என்றுக்குறத்த நிட்டரசு - பொய்கைவாழ்
அன்னம் வேண்டுமென்று - விழியில் வேல்
அடுத்தவரை யாசித்தான்!

முந்தானைக் கொடி அசைக்கும்
மன்மதன் கட்சி- யாசகத்தை
தந்த ‘ஆணை’ என மதித்து
பெண் நானையாய் வளைக்க
நளன் முன் பட்சி।

தமயந்தி புராணம்

மன்னன் முன்னார
‘ஏண்டும் பிறந்து ஏன்? என்ற வினா
விடிவிற்கு வந்தது.
அன்னப்பிறவி கொண்டு
பொய்கையிலே பூரிந்த தவம்
முடிவிற்கு வந்தது!

09

கீப்பிறவியன்றி
அற்பிறவி அறியாத முடிவேந்தன்
“இஞ்சாதே அன்னமோ
வஞ்சிக் கொடியார் நடையா...
அஞ்சம் உன் நடையா...
விஞ்சியது? - என்ற வினாவிற்கு
விடை காணாவே பிடித்தேன்”
என்று சொன்னான் சமாதானம்.

“படை கொண்டு வரும்
பகையரசர்,
திறை தந்து திரும்ப
வேதியல் மாற்றம் செய்யும்
வன் கொற்றக் குடை வேந்தே!

உன் புயபலம் கண்டால்
எரிமலை வியக்கும்
அதற்கு, கிருபூம் வியார்க்கும்।
உன் புயத்திற்கேற்றவள்
தமயந்தி எனும் தொயல்”

அன்னப்புள் உரைத்து
பென் ‘அப்பிள் நாமமது’;
நளன்-
காதுகளில் கிளிக்கும் காமமது!
கிடது கிதய அறையா
தடிப்பானது..?
கிடறியது அறிவியல்.
கிலகுவாய்
அங்கும் காதல் குடிபோனது!

“அன்னமே!
உன்னைக் கொடியில் பொறித்த அமரன்
பிரபஞ்சம் படைத்த பிரமன்
தமயந்தியைப் படைத்தே,
தேவலோகத்தில்
தேசியவிருது பெற்றிருப்பான்!
அந்த தேவதையை
ழுழியில் யார்தான் வெற்றிருப்பான்?”

10

கிதழ்களிலே
இந்திரவிழா எடுக்கும் விர்தை;
விதர்ப்ப நாட்டுரசன்
வீமன் தான்-
அவளைப் பெற்ற தந்தை.

ழுவோ வண்டுக்கு நாயனம்,
ழுவைக்கு வண்டே நயனம்!
அவள்-
குரலை ‘ஹியிக்ரி’ செய்து தான்
குயிலே கூவப் பழகியது.

படிகக்கல் பதித்த தரையாய்
பளபளக்கும் கன்னம்.
புருவத்தில் சேரனது சின்னம்:
கொவ்வை கிதழ்
உயிரைக் கொத்தித் தின்னும்!

பின்னல் அசைந்தால்,
 பிடாரன்
 மகுடி ஊதி மயங்குவான்।
 புன்னகைத்தால் புரியும்
 பல்-
 கலைக்கழகம் என்பது!

கிடையோ,
 தீறக்குமதிக் குளிர்பான
 உயிர்த்தீங்கு பொருள் போல
 சிலர் ‘கீருக்கு’ என்கிறார்கள்
 சிலர் ‘கீல்லை’ என்கிறார்கள்!

பூக்களைல்லாம்
 அவள் கூந்தலில் குடியிருக்கவே.
 ஒர்க்குக் காலில் புரிகின்றன
 தவஞ்!
 சிலவற்றுக்குத்தான்
 கிடைக்கிறது
 வரும்!

வாசப் பூக்கள் என
 வண்டு வர்த்த அமர்வதால்,
 பாதச் சுவடுகளின்
 பதிப்புரை எடுத்துரைக்கவில்லை!

11

அன்னத்தாவி அன்ன கரும்
 மொத்தத்தில்,
 அவள்-
 கைகால் முளைத்த பொன்னகரும்!”

பறுவை-
 நறவைச் சிற்தியது நாக்குவழி
 நன்னில் நுழைந்தது
 நாசிவழி; தமயந்தி வாசம்.
 பார்த்த கூடவெல்லாம்
 அவளது,
 பாதாதிகேசம்!
 கிணிமேல்
 அவளின்றி உயிர்வாழ மாட்டான்,
 நிடதநாட்டான்
 நீண்ட நூரத்தின்பின் கேட்டான்.

“அசிதல்லால் திருக்கட்டும் பிறகு
அவளுக்கும் உனக்கும்
என்னதான் உறவு?”

அன்னத்தாது

“உள்ளினால்,
உள்ளத்தே ஊழித்தீ மூட்டுவாள்
உப்பரிகை மீது உலாயும்
காரிகையாரிடத்தே தான்
காமன்-
கணை தொழுக்கும்
கல்வி கற்க வருவான்!
தாமரைப் பூமனை வாழும்
அன்னங்கள் நாம்
அவளிடம்,
பாத நடைபயிலச் செல்வோம்”
அன்னம் பதிலுருத்தது.

“அன்னமே!
கீனி-
உன் வார்த்தைகளே
என் வாழ்வின் ஆதாரம்.
நான்,
முகங் காணாத முத்தாரத்தை
தாரமாக்க
தாது செல்வாயாக.
கிதயத்தில் நிகழ்ந்துள்ள
கிரசாயன மாற்றத்தை,
ஏந்தினை அவளுக்கு
கிதமாக எழுத்துச் சொல்வாயாக.”

“தேராளியோ!
காதுற்களம் நுழைந்த
கன்னிப் போராளியோ!
கூர்வாள் விழியாள்
விழும் மூச்சில்,
உன் தார் வாட வைப்பேன்!
வேண்டாம் வீண் கலக்கம்
கிதயம் கீரண்டுக்கும்
பாலம் அமைப்பேன்.
கீப்போதே புறப்பட்டேன்”

வானில் பறந்தது அன்னம்.
 கானில் நின்ற
 காவலன் நிலையோ..?
 கவலைக்கிடமானது.
 கிதுவரை-
 உப்பு உபரியான உவரியில்
 பயணித்த
 நளன் என்னும் கப்பலுக்கு,
 காதல் நன்னீர்ப் பாதையானது.
 கலம்
 ஈழம் நோக்கிப்போனது!

நளனது,
 எழுநாறு லில்லியன்
 சுவாசச் சிற்றறைகளிலும்
 நிரம்பியிருக்கும்-
 காதலை,
 எடுத்தியம்பச் சென்ற தூதுக்கும் ;
 விதர்ப்ப நாட்டு மாதுக்கும் ;
 தனியிடத்தே நிகழ்ந்தது
 நேர்காணல்.

“அன்னமே!
 நீ என்னிடம் வர்த்து எதை நாடி?”

13

“கற்கண்டு ஏழாழி பேசும் காரிகையே!
 நிடுத நாட்டில்,
 நளன் என்றாருவன் உளன் ;
 நீதிக்கு அவனே நிலைக்களன் ;
 அழகில்
 அனாப்கனே அவனுக்கு நிகரிவன் ;
 காவலன் உன்பால் கருத்திழந்தது
 பூர்வவிஜன்ம புண்ணியபலன் ;
 உடனடித்தேவை
 உந்தன் உளன் ;
 உடன்ப்டால்,
 உந்தை அவனுக்கு மாதுவன்”

“பேடே !
 பெண்மையை கீழிவு செய்யாதே !
 வார்த்தை நிறுங்களால்
 வானவில் செய்து
 என்னை வசப்படுத்த முடியாது.
 மன்னவன் ஹாண்புகள் சரிவர கீயம்பு ;

ஆனாமை மிகுந்தவன் அவனெனில்,
தமிழ் நுதலிய காதல்
தமயந்தியில் நுழையும்.
மகளிர் தீர்மானம் தவறின்,
பெற்றோர் வளர்ப்பினிலே
மாசல்லவா படியும்?"

சொற்கள் சூடாகவே வந்து விழுந்தன.
எனினும்,
விழிகளின் மொழிகளை விளங்கிய
அன்னம்-
குப்தர் காலக் கலைகளின்
குறுக்கு வெட்டுமுகமாய்
குறுநகை பூத்தது।
பொய்மைத் திரை அகன்று,
மையல் வெளித்தூரிய,
மன்னவன் பெருமைகளை
வாய்மொழிச் சாசனமாய்
வடித்தது.

"பள்ளோ...!
உள்ளிருக்கும் உயிர்
அவனுக்கே உரித்தாகிறது.
வள்ளலுக்கு எந்தன்
வறுமைநிலை உரைத்து
காதல் நிவாரணம் வழங்கும்
காலமதை உணர்த்து"

14

'எதிர்பார்த்த வார்த்தைகள் தாம்'
என மகிழ்ந்த
மட அன்னம்,
வானில் எழுந்து
வன்னச் சிறகடித்துப் பறந்தது.
'ஏ-ஏ' வீதி அடைத்தவுடன்
ஏறிய பொருள் வினை போல்
வேகமாய் கிருந்தது।

தொளாயிரும் பற்றீரியா
அருகருகே அமர்ந்திருந்தால்,
முற்றுப்புனினி ஒன்றை
ஒரளவு மறைக்குமாம்.
தமயந்திக்கோ .....
ஒரேஒரு 'காதல் பற்றீரியா'
உலக உருண்டையை
முழுமையாக மறைத்தது!

பால் கொண்டு வர்த தோழி,
 'பசலை' ஊர்ந்த மேனி கண்டு
 கொஞ்சம் பயந்து நின்றாள்.
 பாற்கிண்ணம் எடுத்து
 அருந்திய தமயந்தி,
 ஒது சுழிக்க
 "பச பாகற்காய் அருந்தவில்லையே"
 பரிகாசித்தாள் தோழி,
 அருகே வர்து,
 இதறவாய் கரம் பிடித்தவள்
 அதிர்ந்தாள் ;
 'கன்னியாய் வெந்நீர் ஊற்றுக்களாய்'
 ஓவ்வாரு விரலிலும்
 வெவ்வேறு வெப்பநிலை

கொலம்பஸ் -

காரீபியன் தீவுகளை
 கீந்தியா என்று தவறாகக் கருதியது போல,
 தமயந்தியின் காதல் நிலையை
 'பிகாசு' புகுந்ததாக
 தோழி புரிந்து கொண்டாள்.
 தகவலறிந்தாள்
 தாயான சாருகாசினி ;
 பரிமாறினாள் பதியிடம்.

15

வீரன் -

தமயந்தியின் தனியறை புகுந்தான்.
 மருத்துவத்தின் தந்தை
 'ஹிப்போகிரட்டிஸ்'
 நோயை அறிய அவதானத்தை
 அடிப்படையாகக் கொண்டு போல,
 மன்றத வானவில்லான
 தமயந்தி என்ற
 மகத்துவத்தின் தந்தையும்,
 அவதானத்தையே
 அடிப்படையாகக் கொண்டான்.
 உயிரில் பயிரான உண்மையை
 உயிர் கொடுத்தோன் உணர்ந்தான்.

"இன்றிலிருந்து ஏழாற்றாள் சுயம்வரம்.
 எங்கும் முரசறை,
 உலகெங்கும் ஒலை விடுக."
 வீரன் ஆணையிட்டான்.

நகக்கண்களாலும்
 தன் வரவை
 எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்த,
 நளவிடம் சென்ற அன்னம்:
 அனைத்தும் ஒப்புவித்தது.
 வேதனைத் தீயிலிருந்து
 மன்னனைத் தப்புவித்தது.

அவ்வேளை-

அரண்மனை வாசல் வந்தது
 சுயம்வர ஓலை.
 தூதனிடம் செய்தி கேட்டு
 காதற் கிறுக்கோடு
 நிடத நாட்டான் தேரேயினான்.
 கடிவாளம் கொண்டது பாகனது கரம் ;
 குதிரைகள் பழந்தன குண்டினபுரம்.

தேவர் வருகை

உருதன் உணர்வினை
 மீபவன் அகதி ;
 நாருதன் உணர்வினை
 மீபதோ மகதி !
 (யாழ் - அகதியும், யாழ் மகதியும்
 கலகத்தின் கரங்களில் !)
 மலைகளின்
 சிறுகரிந்த மகேந்திரன் ;
 ஆட்சி செய்யும் அமராவதியில்,
 மகதி யாழ் மீட்டுவோன்
 மலரடி பதித்தான்.

16

அரியணையில் அமர்ந்திருந்தான்
 அமரர் கோன்.
 அசுரர் குலக்குருதி
 அருந்திய தூணவத்தில்,
 ஒளிவீசிச் சிரித்தது வச்சிராயுதம் ;
 ஒங்கிப் பிளிறியது ஜராவதம்.

கிருகண் கிருந்தபோதே
 அதிசயிக்கும் அழிகல்லாம்
 அள்ளிப் பருகியவன் ;
 அகவிகையை ‘அனைந்தால்’

அங்கம் எங்கும்
கண் கொடுத்திருந்தான் கெளதுமன்;
(அடுத்தவர் மனைவியில்
அந்தனை பொறாமையோ?)

“முனிவர் தலைவா!
அதுந்தன் புகழ்பாடும் முதல்வா!
வீரசுவர்க்கம் கீப்போது ஏன்
வெறிச்சோடி கிருக்கிறது?
விளங்கவில்லை விடைதருவீர்”
விண்ணவர்கோன்,
நாரத முனிவனைக் கேட்டான்.

“போரின்றியுள்ளது பூலோகம் - வெற்றித்
தாரின்றி யார் புதுவார் வீரசுவர்க்கம்?
தமயந்தி என்றோர் தாமரை;
குண்டினபுரத்து
சுயம்வரக்குளத்தில் பூத்திருப்பதால்
கொய்யப்போயிருக்கிறது கோநிரை.
மேனகை, ரம்பை, ஊர்வசி
திலோத்தமை - திரண்டு வரினும்
தமயந்தி அழகில் ஈயிரத்திலொரு பங்கு!
அவள் -
அமரர் அருந்தம்கு உரிய அதிசய நுங்கு”
என்று,
நாரதர் ஊதினார் காழரசச் சங்கு.

17

மன்மத வாசம்
காதுவழி நுழைய,
அயிரங்கண் அமரர் கோன்
திசை தூரியாது திகைத்தான்.
அக்கினி தேவனோ... ?
விரகத்தீயில் வேகினான்.
வருணன் நாவறண்டான்.
கியமன் உயிர் குறைந்தான்.
மறுகணம் -
விண்ணிலே வலம் வந்த
முதல் மனிதன்,
‘யூரிககாரின்’
பயணம் முடித்து பார் திரும்பியது போல,
தேவர் நால்வரும்
‘திராவகப்பு’ மலர்ந்திருந்த
தேசம் வந்து சேர்ந்தனர்.

காதற் சிறுத்தை அமர்ந்திருந்த தேர் ;
 கருக்கதியில் செல்லும் காட்சி
 தேவர் நால்வர் விழிகளுக்குள் விழுந்தது.
 விசம்பில் வினாத்த காதல்வினது,
 அரும்பி
 தருவாகும் தருணத்தை எதிர்பார்த்த
 அந்தரத்துச் சுந்தரன் -
 நளன் உருக்கண்டு,
 தேர் எதிரே சென்று
 திசை மறிந்தான்.

“மன்னவனே... !
 என் ஏவல் தொழில் செய்ய கிசைவாய்”
 என்றுரைக்க,
 வானவர்கோளின்
 உள்மனத்தை ஒராது உடன்பட்டான் ;
 மெல் ஒதிப் பெண் நினைவில்
 வாழும் மன்னவன்!

“வீரன் மகனிடம் தாதுசூல் !
 காமன் கணை விழுந்து
 கிதயம் துண்டாகி,
 கிழையவர் நால்வர்
 கிருக்கின்ற நிலையுரைத்து ;
 அயன் படைப்பின் -
 அற்புதப் பூங்கற்பின் -
 பொற்கரத்து மாலையினை
 தேவர் நால்வரில்
 ஒருவருக்கு சூட்டும்படி ;
 காவலனே !
 நீ சென்று கனிவாக எடுத்தியும்பு”
 எனக்கூறு

‘கிளேமோர்’ வெடித்த தெருபோல
 கிலி கொண்டு - கிதய
 வலி கொண்டு - தலை
 காக்கும் சத்தியத்தைக்
 காக்கும் நிலை உணர்ந்து
 நின்றிட்டான் ;
 நிடத நாட்டான்.

விண்ணவர்கோன்-
 வேர்விட்ட ஆச
 விழுதுறிய,
 நளனைப்பிறர் அறியாவண்ணம்
 உடல் மறைக்கும்
 'திரஸ்கரணி' மந்திரத்தை
 உபதேசித்து
 ஆசிவழங்கி அனுப்பி வைத்தான்.

இதயமாற்று சிகிச்சை

கண்ணிமாடும்।
 தென்றல்-
 கிளைகளுக்குள் 'கிளைக்' கிண்ட
 மலர்கள்,
 சிரிக்கும் அழகை ரசித்தபடி
 நின்றிருந்தாள்
 வீமன் திருமடந்தை.
 பின் புதுத்தே
 அந்நிய அசைவு உணர்ந்து
 திடெரன்று திரும்பினாள்.
 அன்னங் கூறிய
 அங்கலட்சனங்களோடு
 ஓர் ஆடவன்.
 நளன் என்று தெளிற்தது
 உளம்.
 மன்மதன் தொடங்கினான் பாலபாடும்!

19

கண்கள் மின்னஞ்சல் பரிமாறின.
 கலியுகத்தில்
 1967 கில் தான்
 'கிறிஸ்தியன் பெர்னாட்'
 பெருந் திட்டமிடலின் பின்
 கிதயமாற்று அறுவை சிகிச்சையை
 வெற்றிகரமாக மேற்கொண்டார்.
 துவாபரயுகத்திலோ
 கிதயமாற்றுச் சிகிச்சை
 கிழைப்பாழுதில் நிகழ்ந்தது.
 தொடர்ந்து,
 தேகத்தில் சாபிபாகம் பிரிந்து
 'மாதோருபாகனாய்' மாறினார்.

“எறிகணை விழிகொண்ட ஏந்தியூயே!
 பறிபீரி ரூல்லில் பருவரால் ஒடும்
 நிடதும் என் தேசம்!
 அரியக்கை அகிலமும் அகண்டதில்லை.
 ‘வறுமை’ என்ற
 வார்த்தை கொண்ட நிகண்டதில்லை!
 வருவற்ற
 கருகளவு தேசத்தின் காவலன்- தேவர்
 விழுதாதாய் வந்துள்ளேன்
 பெயர் நளன்”
 என்ற அறிமுகத்தோடு
 புரந்தரன் மொழிந்தவை செப்பினான்.

“உனக்காகவே கீச்சுபயம்வரம்.
 அதற்காகவே,
 விதர்ப்ப தேசம் செய்தது விளம்பரம்!
 கிதயத்துடிப்பில் உரசி
 அன்னம் வைத்தது ரூருப்பு;
 அன்று முதல்-
 மூங்கில் கிலைகளை மட்டுமே
 உண்டு வாழும்
 பண்டாக்கரடி போல,
 உன்
 முச்சுக் காற்றை
 உண்டு வாழ்தலே
 வீமன்மகன் விருப்பு
 விண்ணவர் அருந்தும் அழுதபானம்
 தமயந்தி கிதழ்கள்
 விரும்பாதது.
 மன்னவா... உந்தன் அதரபானம்
 மன்மத நோய்க்கு மருந்தானது!
 இதலால்- என்
 காதலா....
 நாளை-
 அரசர்கள் தேவர்களோடு
 அராங்கினிலே அமர்ந்திருக்க வேண்டும்
 கிந்தக் காளை”
 என்று கூறி அனுப்பி வைத்தாள்.
 அந்தி வர்த்தடைய
 அன்னவனை எண்ணி
 அனு அனுவாய்ச் செத்தாள்”

கிதயப்பசிக்கு கிரையான
 கிமையவர் கிருந்த கிடம்
 விரைந்த நளன்-

‘வரையற்ற வானவர் புக்கூடு
வார்த்தைகளால் வரைந்தும்
காதுற் கருங்கல் கறையாத தன்மை
உரைத்தான்.

திரையற்ற மொழி பேசும்
கறையற்ற காவலனுக்கு
தேவர் நால்வரும்,
“நோ வேண்டுமிடத்தே
தீயும் நீரும் பூக்களும்
இடை அணிகளும் அணுகும்”
என்றாலித்தனர் வரும்.

விரகம் கரகமாட
நரகமானது நள்ளிரவு.
தமயந்திக்கு-
உளிமங்கும்,
நளன் உரு நிறைந்து
உலுக்கி எடுத்தது!
தனிர் உடலைத் தழுவிய காற்று
தழல் தடவி
கொளுத்தி எரித்தது!
யுகமாய்க் கழிந்தது கணம்.
ஒளியின் குடிவரவால்
இரவு புரண்ட படுத்தது.
பூழி பகலை உடுத்தது!

21

சுயம்வரம்

அந்தகார அரக்கனை
சங்காரம் செய்த ஆதவன்
சுயம்வரம் காண
வானத்தில் எழுந்து வர்தான்.

சேரன், சோழன், பாண்டியன்,
பாஞ்சாலன், கலிங்கன், கேகயன்,
மச்ச, மந்திரி, குருநாட்டான்,
சிற்து, காந்தாரன் என
வர்திருந்த மன்னர்களுக்கு
கட்டியங்கூறின் -
துவாபரயுகங் கழிந்து
கலியுகமே கருத்தரித்து விடும்.

தோழியர் சூழ்ந்துவர
 மன்மதப் பாயாசம்
 மாலை ஏந்தி மன்றம் வந்தது.
 அன்னத்திற்கே,
 நடையழகை
 பயிற்றுவித்தாள் நடையோ ;
 தலதா மாளிகை
 கால் கொண்டு நடந்தால்
 எப்படி கிருக்குமோ ... ?
 அப்படி கிருந்தது!
 தமயந்தியின்
 தனிர் உடல் நுகைகளைக் கண்டிருந்தால்
 'கானா' குடியரசின்
 கும்சாய் நகரமே,
 கூனிக்குறுகி நின்றிருக்கும்।
 குறுதிச் சுற்றோட்டமுள்ள
 குழத்மலரை நோக்கிய
 மன்னர்களின்
 தீய முகமுகளில்
 கெங்சேவல்கள் கூவின!

கிருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்தோர் - குலப்
 பிரருக்கை,
 செருக்களில் காட்டிய செருக்கை,
 நாடு நாமம் எனத் தனித்தனியே ;
 'அன்றனிவன் வீவன்குக்'
 கண்டிரிந்த
 நழுக்குக் காட்டி போல
 நுண்ணறிவு மிகு தோழி ஒருத்தி
 எடுத்துக் காட்டினாள்.

22

தீருதி கிருக்கைகளில் -
 கீந்திரன் உள்ளிட்ட
 சுந்தரத்தார் - சுயம்வரத்து
 சுந்தரத் - தார் சூட
 நளன் அருகே,
 நளன் உருக்கொண்டு
 அமர்ந்திருந்தனர்.
 பஞ்ச தந்திரத்தால் விளைந்த
 பஞ்ச சுந்தரம் கண்டு,
 தமயந்தி உள்ளம்
 ஊசலாடியது.
 விண்ணவர்க்கும் - நிடத
 மன்னவர்க்கும்
 வித்தியாசம் தேடியது.

‘கீயான் வில்ம்’
 குளோவின்முறையில் உருவாக்கிய
 ‘டாலி’ என்ற செம்மறி
 தாயாட்டின் முகத் தழும்போடு
 அச்சு அசலாக அவதாரித்தது போல
 அமர் நால்வரும்
 நளனின் நகலாக அமர்ந்திருந்தனர்.

பஞ்ச அவதாரத்தை
 பகுத்தறிய,
 ஏந்தங்கம்
 தசாவதாரத்தின் துணை நாடியது.
 விதியின் பிதா என்பதால்
 ‘விதாதா’ என நாம் சூட்டிய
 நமக்கும் நாம் சூட்டிய
 திருமாலைத் தேடி ஓடியது.
 பாஞ்சாலி துயர் தீர்த்தவன்;
 அவனும் ஜவர்க்கும் ஆகி
 பாஞ்சாலி ஆகாது காத்தான்!

‘ஆதி முதல் பதியும்,
 அவதாரம் எடுத்தாலே
 அகிலத்தில் தாள் பதியும்.
 மேதி வாகனன் காலன்
 அமரன் என்பதால்,
 மேதினியில் கால் பதியாத காலன்!
 மாலை வாடலும்,
 மலர்விழி மூடலும் கூட
 கிழமோர்க்கு கீல்லை’
 என்று தெளிந்தாள்.

ஊதா, நீலம், கருநீலம், பச்சை
 மஞ்சள், சிவப்பு, கீளஞ்சிவப்பு என்னும்
 ஏழ்குதிரை பூட்டிய
 கதிரை நிகர்த்து ஒளிவிடும்
 கதிரைம் து அமர்ந்திருந்து
 தறையில் கால்பதித்த
 தன்னவரை - நிடத்
 மன்னவரை
 சின்ன- வரை
 அன்னவரை
 சிற்றை வரைய
 தேவரைத் தவிர்த்து
 வரைமாலை சூட்டினாள்!
 விண்ணோர் நிலைகுலைய
 மண்ணோர் தலை நிழிர்ந்தனர்!

காதற்கானள எழுந்து
 கண்ணிப் பசவின் கரம்பற்றி
 பெருமிதத்தோடு
 தன்னிருப்பிடம் நோக்கி நகர்ந்தது!

கரந்தமு கிரகம்

கலி!!
 மஹந்திருந்து தாக்கும் புலி!!
 கலியின்
 'கலிபர்' தாக்குதலுக்குத்
 தப்பிக்க.
 ஈரேழ் உலகிலும்
 கீல்லை ஒரு பதாங்கு குழி!!
 கலி ஒருவனைக் குறிவைத்தால்,
 மறுகணம்-
 உறக்கம் வெறுக்கும் விழி;
 வறுமை நுழையும் வாசல் வழி;
 உடலோடு
 உறவு சிறுக்கும் உயிர்த்துளி;
 பிறகன்ன...?
 என்றாம் தண்ணீரும் தெளி!!
 ஆனாலும்,
 ஈமக்கடன் என்னள
 கீவனுக்கு எரித்தும்,
 துடைக்கலாம் பறி।
 கலி என்றால்,
 கிலியையே
 கிரகங்கள் எட்டும் எட்டும்!

24

சனி பகவான்-
 பாவத்தேர் கீழுக்கின்ற வடமானவன்
 சாபத்தால் ஒருபாதம் முடமானவன்.
 ஆதியில்,
 அம்பினைக்கு அவதாரித்தது
 ஓர் ஆண்பின்னள.
 அழகிற்கு அவனே எல்லை!

'பிள்ளை- யார்? என்று
 பிரபஞ்சமே வியக்க
 பிள்ளையார் என்று பெயர் கொண்டது.
 அழகைக் காண அகிலமே திரண்டது.

விழி கொண்டு எவரையும் நோக்காத
கலி,

களி கொண்டு

எலி கொண்டான் எழிலை நோக்க;

உளி கொண்ட பார்வை

உத்கிரத்தால் -

உதரம் தொப்பையாக

பாதும் சப்பையாக

எழிலான துண்டம் துண்டானது!

காகவாகனன்,

ஈசுவரியின் கோபத்திற்கு கீட்மானான்

கேசவனார் சோதரியால் முடமானான்.

பார்வதியின்

துயர் கனைந்தார் பரமசிவன்.

வடதிசை நோக்கி

துயின்ற காரணத்தால்,

வாரணம் ஒன்றின் தலை

துண்டானது;

நட்ராச நாடகத்தால்

களிற்றின் தலை

கணபதி உடலோடு ஒன்றானது!

சமயம் பார்த்துத் தாக்கும் சனி

தற்சமயம் காதல் மயம்!

பழி தீர்க்கும் நெருப்பை

பனியாக்கியதோ

தமயந்தி என்னும் கனி!

கனி கொய்ய

சுயம்வர விருட்சம் நாட

விரைந்தான்.

வழியிலே வானவரைக் கண்டு,

நிகழ்ந்தது அனைத்தும்

அறிந்தான்.

“நளன் என்ற நரனுக்கா

தமயந்தியானாள் வரன்?

சுயம்வரப் போரில்

புறழதுகிடுவதா புரந்தரன்...?

மாமறை போற்றும் தேவரை

தவிர்த்தா மனிதத் தாமறை!

கிக்கணமே,

கிருவர்க்கும் ஏழரை” - என்று

கோள் உரைத்தது

சூள்!

“வாய்மையும், மனத்தாய்மையும்
 அநீதிக்குச் சேய்மையும்,
 அகலாத ஆண்மையும்
 நிறைந்தவன்
 நிடத நாட்டான்.
 கற்பின் கற்பானவள் தமயந்தி.
 நிலவில் கிருக்கலாம் அழுக்கு
 நீ தொடர நினைப்பதோ
 களங்கமற்ற சூரியவிளக்கு”
 தெளிவுபடுத்திய தேவேந்திரன்
 தேவர் தொடர
 வானுலகு புகுந்தான்.

கலியோ...

நள தமயந்தியை
 பழி தீர்க்க
 துவாபரனை
 துணை கொண்டான்.
 துவாபரன்-
 சனியின் சகோதரன்!
 கி.மு 3102 மாசி 17 அன்று
 சனி,
 கலியுக வேற்தனாய்
 முடி சூருவரை
 துவாபரனே யுகவேந்தன்.

26

சோதீடம் கூறிய நன்னாளில்
 திருமகள் அன்ன தமயந்திக்கும்,
 திருமால் அன்ன நளனுக்கும்
 திருமணம் நிகழ்ந்தது.
 உருவிலி உற்சவத்திற்கான
 பருவநிருத்தியம்
 அரங்கேற்ற,
 கிருவரும் பள்ளியறை புகுந்தனர்.

மன்மதக் கரகம்

மயிற்தாவியும், அன்னத்தாவியும்
 மலர்- தாவியும்
 அமைந்த மஞ்சம்.
 ரா. மூல்லை, அசோகம்
 தாழரை, குவளை மலர் கொண்டு
 காழன்
 கருப்புவில்லால் கணை ஏதாழுக்க
 பறக்கையில்
 யிழுக்கை உழுத்த நளன்;
 உழுக்கை நிகர்த்த கிடையாளின்
 உழுக்கை வந்திழ்த்தான்.
 'சீ' என்று சினூங்க
 'சீ' விழும் வரை- உணர்ச்சிகளை
 சீவிழும் செயலில் கீறங்கினான்
 தேக்கைப் பழிக்கும்
 யாக்கை,
 வேட்கை மிகுந்து ஏகமானது.

குழலில் விழுதுகளாய்
 மலர்ச் சரமும்
 மலரில் விழு- துகளாய்
 மகரந்தழும் மயங்க
 தமயந்தி,
 தா- வரமென்று
 வளைந்து கொழுக்கும்
 தாவரமானாள்!

27

வந்துவும் விழி கிறங்க,
 குறிஞ்சி நோக்கி கீதழ் கீறங்க.
 மூல்லைக்குழல் கலைய,
 பாலை வெப்பம் குருதி கொள்ள,
 மருத நிலத்தில் நிகழ்ந்தது
 மன்மத உழவ!
 உழவன்-
 உதட்டில் உட்கார்ந்திருந்தது,
 உயிர்ச்சத்து!
 அச்- சத்தை அருந்தி
 அச்சத்தைத் தழந்து,
 கீதழில்
 கீதழ் பதிக்கும் பதிக்கும்
 கின்பத்தைச் சுருந்தாள்!

கச்ச கிதத்தை
 கை உணர்ந்து விலக்கும் - அதை
 கைவிளக்கும் விளக்கும் என
 வெளிச்சத்தை அறை விலக்கும்!
 அதைத் தொடர்ந்து,
 தமயந்தியின்
 தேகம் என்னும் தேசத்தில்
 தாராளமயாக்கல்!

பெண்சிலந்தி-
 கலவியின்பின் காதலனைக் கொண்றவிடும்!
 ஏனெனில்,
 ஆண்சிலந்தி முட்டைகளைத்
 தின்றவிடும்.

வெட்டுக்கிளியோ-
 ஏநஞ்சோடு அணைத்துப் பின்னும்.
 கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
 தன் கிணையை
 கலவியின் போதே
 கிரையாகத் தின்னும்!

ஆனால்-
 நளனும் தமயந்தியும்
 உயிர் மாற்றிக் கொண்டனர்.

“காலுக்கு கிடையில்
 தகரம் வைத்தால் என்ன வரும்?”
 தமயந்தி கேட்டாள்.

“.....”

“காதல் வரும்”

“எப்படி” என்றான் நளன்.

“கா- ல் என்ற ஈரெழுத்தின்
 கிடையில்

தகரமாகிய ‘து’ என்னும்

எழுத்தை வைத்தால்

காதல் வருமல்லவா?

“மதுவிலா மாதுவிலா

உயிர் குறையும்”

நளன் கேட்டான்.

“கிரண்மும் அருந்துவது

ஆண்கள் தானே...!

எனக்கு

எப்படித் தூரியும்”

“மாதுவில் தான்
 ஸற்றுயிர் குறைந்து
 குற்றியலுகரம்
 அமைவதாக
 கிளக்கணம் சொல்கிறது”
 உரையாடல்- கிரைதேடல்
 சிறுஷாடல்- நிறைகூடல் என
 நீண்ட கிரவு கழிந்தது.
 நிடத வண்டால்,
 பூ- ரணமடைந்து
 மூரணமடைந்தது.

கலியின் ‘கலிபர்’த் தாக்குதல்

விதர்ப்ப நாட்டு ஓவியம்
 விவாகத்தின் பின்
 மாவிந்த நகரத்தை
 மங்கலப்பூத்தியது.

மணமான மானிரண்டும்
 வனம் எங்கும் உறவாடி,
 நதிகளிலே ஏனலாடி,
 மலைதனிலே தினங்கூடி,
 தேங்நிலாக் கண்டன.

291

காலையும் மானையும்
 சோலையின் மடியினை
 வாழிடமாய்க் கொண்டன.

கிளைமறைவில்-
 கொவ்வைக்கணி கொந்தும்
 முத்- தாத்தை.
 கிளைகளின் கீழ்
 எகாவ்வை கிதழ் கிருந்தும்
 முத்தத்தைக் கண்டு
 வெட்கி விழிழுடின.

நளதமயந்தி-
 கிளை வயல் உழதிருக்க
 கிளித்தபடி கழிந்தன
 ஆண்டுகள் பன்னிரண்டு.
 ஆறிரண்டு ஆண்டுகளில்
 கிந்திரசேனன்,
 கிந்திரசேனை என்ற
 பிள்ளைகள் கிரண்டு.

முந்நான்கு வருடமும்
 பின்னாலே தீரிந்து
 உளவு பார்த்தது கலி.
 துவாபராணத் துணைசேர்த்து
 நல்ல- துவாரமாய்க் கண்டு
 நுழையக் காலம் பார்த்தது.
 நல்லது வாரமாய்
 நளதுக்கு அமையவே
 நாளைத் தின்று தீர்த்தது।

புற ஊதாக் கதிர்
 வளிமண்டலத்தை ஊடுருவி
 புவியை வர்த்தடையாது
 ஓசோன் படலம் தழுக்கிறது.
 குளிர்சாதனப்பெட்டி வெளிவிடும்
 குளோரோ புளோரோ காபனோ
 ஓசோன் படலத்தைக் கெழுக்கிறது.
 ருளன் என்ற புவிக்கு,
 ஒழுக்கமே ஓசோன் படலம்.
 புற ஊதாக் கதிரான கலி
 குற்றமாகிய
 குளோரோ புளோரோ காபனுக்காக
 கடைசி வரை காத்திருந்தது。

30

ஒருநாள்-
 சந்தியா வந்தனம் செய்யாமுன்
 நளன் கால் கழுவினான்.
 காலின் பின்பறத்தே
 'கால்நூபா' அளவு பகுதி,
 கழுவப் படாமை காரணமாக
 சனிக்கோள் தழுவினான்.

பிறர் பொருணைக் களவாட
 நல்லவர்க்கு,
 கிதயம் கூசி நிற்கும்.
 அவர்கள்-
 ஞாபகத்தில் நிற்கும்
 நன்மைக்குப் பகையானால்
 நரகத்தில் கொடிய ஊசி நிற்கும்!
 ஆனால்,
 கால்வாரி முன்னேறக்
 காத்திருக்கும் தீயவர்க்கோ
 மாசினிக்கும்- கயவர்களின்
 காசினிக்கும் களவு கொள்ளும்
 காசு- சினிக்கும்!

இத்தகு புல்லறிவாளன் புட்கரன்.

அவளைத்

தன்வசமாக்கினான்

சனீசுவரன்.

புட்கரனுக்கு,

‘நளன் அரசை’ வாங்கித் தருவதாக
வாக்களித்தான்.

சொங்கோல் பழானில் குத்த

சனிக்கோள் ஊக்களித்தான்!

புட்கரன்-

கரத்தில் ‘சுதாட்டப்போர்க்கொடி’

ஏந்தியவாறு

நிடதநாடு புகுந்தான்.

“நீ ஏந்திய கொடி எதற்கு”

நளன் விளக்கம் கேட்டான்.

“சுதாட்டப்போருக்கு வந்தேன்.

படையும், பகடையும்

பார்வேந்தன் பொழுதுபோக்கு என்பது

பட்டாங்கு;

ஏதேனும்,

பயறிருந்தால் பின்வாங்கு”

புட்கரன் புகன்றான்.

31

“நீ அழைக்கும் அமர்,

அரசனுக்கு ஆகாத அறும்.

ஆனாலும்,

காட்டமாட்டேன் பின்புறம்

உடன்பட்டேன்” - என்று

நளன் உரைத்தான்.

“கொற்றவன் கொஞ்சம்

கூர்மதி தவறின்;

பாய்ச்சிகை உருட்டி

ஆட்சி கைக்கொள்ள

புற்றினில் வாழும்

நுச்சம் நுச்சம்.

அற்பக் கவறாடன் - அரிஞனைத்

தற்குறியும் உச்சம்.

இடது கைப்பழக்கத்தால்

வலது மூளை வளரும்

வலது கைப்பழக்கத்தால்

இடது மூளை வளரும்.

கவறு கைப்பழக்கத்தால்

நிடது நாடே சிதறும்.

மது, பிறங்மாது, வலிகுது கீவற்றோடு
அகை தடுத்தல்,
பொய்யுரைத்தல் என்பன
அரசனுக்கு ஆகாது;
எதிரி ஏழாற்றிப் புவவக்க
முளைத்தது
அரசனுக்கா காது?"
அமைச்சர்கள் அறம் உரைத்தனர்.

"அறிவுசால் அமைச்சர்களே!
மன்னன் தவறிய வாக்கும்
பெரும் பழியை உருவாக்குற்.
தகரை காப்பதும்- மாந்தர்
நிரை காப்பதும்
மட்டுமல்ல மன்னன் வேலை- சொன்ன
உரை காப்பதும் தான்!
'கவரேன்' என்கிறீர்கள்
நீங்கள்- 'சொன்னசொல்
தவரேன்' என்கிறேன் நான்!
நடப்பது நடக்கட்டுற்.
நளனின் ஒழுகலாற்றை
'சூது அணைக்கட்டுற்'
அணைக்கட்டுற்" என்று கூறி
கவறாடத் தொடங்கினான்.

32

சனி,
சகோதரன் துவாபரனுடன் கூட
பாய்ச்சிகையாய்ப் புரளா
புக்கரன் பக்கம் வீசியது
வெற்றிக்காற்று.
மணியாரம் தொடங்கி
நாற்படை நாடென்று
நளன் தோற்றான்.

"தமயந்தியை வைத்தாடு;
வெற்றி கண்டால்
தருவேன் உன் நாடு"
வழுக்கும் என்று
புக்கரன் வீசிய வார்த்தை
நளனின்
உள் உயிரை உழுக்கியது.

வினையால் வினையாடிய
 வேற்றன்
 மனையாள் முகம் நோக்கி,
 “கெவிட்டேன் சூது.
 வைத்திழுந்த தேசத்தில்,
 கிணி வாழ முடியாது ;
 கிவ்விடம் விட்டகல்வோம்
 கீப்போது” என்றுரைத்து
 அரவிந்தம் போன்ற
 மாவிந்தம் நீங்க
 மனைவி, மக்களாத் தாண்டினான்.

ஆடகப்பறவையின் நாடகம்

‘கோவிந்தனை கீழ்ப்பதா கோகுலம்?’ என
 மாவிந்த நகர மாந்தர்
 மனம் வெதும்பினர்.
 ஒருநாளேனும்,
 உடனிருக்க உடன்பட்டமாறு
 ஒவ்வொருவரும் வேண்டினர்.
 சனங்களை
 தன்னுயிருக்குச் சமாக
 மதித்தான் ; - சம்
 மதித்தான்.
 ஆனால்,
 “நகரத்தார் யாரேனும்
 நளனை ஆதரித்தால்
 நாளையவர்
 வெற்றுடலில் ஈ தாரிக்கும்” - என
 புக்கரன் முரசறைவிக்கவே
 நளன் -
 தமயந்தியுடனும்
 பின்னைகளுடனும்
 நகர் நீங்கினான்.
 நளன் என்ற
 மங்கல நான் நீங்கியதும்
 மாவிந்தம் விதவையானது.
 மக்கள் வடித்த கண்ணீர்
 நிலத்தில் கலந்து
 ஏற்றுந்தாரம் ஊறியது.
 ஆதனால்
 கினைற்று நீரும் உப்பானது.

மயிலிறகால் வருடனாலே
 அடையாளம் விடும்,
 உள்ளங்கால் கொண்ட
 பிள்ளைநிலா இரண்டும் ;
 'கீட்ட அடி நோக
 எழுத்த அடி கொப்பளிக்க'
 வெருவில் நடப்பதைக் கண்டு
 கலங்கிய நளன்,
 'குழந்தைகளை
 குண்டினபுரம் அனுப்பிவிடுமாறு'
 கூறினான்.

தமயந்தி,
 தன் தாயகம் வருமாறு
 நாயகனை அழுக்க
 "அம்மான் நாட்டில்
 சம்மா இருத்தல்
 அரசர்க்கு கீழிவு" எனப்
 பதிலுரைத்து மறுத்தான்.

அந்தனை ஒருவனுடன்
 செந்தாமரை இரண்டையும்
 தந்தையிடம்
 தமயந்தி அனுப்பி வைத்து,
 பதியின்-
 பாதத்தைத் தொடர்ந்து பயணித்தான்.

34

நீண்ட தூரம் நடந்து,
 நிடத நாடும் கடந்து,
 மானிரண்டும்
 கானல் நீரோடும்
 பாலைநிலத்தை அடைந்தன.
 பாலையிலே-
 மணல் தணலாய் தகித்து,
 பறவை ஒன்று,
 தங்கக்கனலாய் தகதகத்து.
 அச்- சுவர்ணப்பட்சி,
 சனியின்- பொன்
 அச்ச- வர்ணப்பட்சி।

முன்னோர் நாள்-
 மார்- ஈசன் வசமான
 கிலங்கேசனின் மாமன்
 மார்சன் மானாக மாறு,

சீதைக்கு மனதினிலே
 'சீ' கூக்காது
 'ஆ' தெத்தத்து!
 'குதைத்தன் சுந்தரத்தில் ஏந்தியமான்'
 கேட்ட கோதைக்காய்
 கோசலை மகன் மான் தூட்டி,
 அம்- புதைத்த மானை
 அம்பு தைத்தத்து! மாயம்
 மாயும் போது?
 'கில்சமணா' என வாய் விரித்தது- அதுவே
 கிராமன் சீதை வாழ்வைப் பிரித்தது.

பொன்மான் கேட்ட சீதையைப் போல,
 பொன்புள் பிடித்துத் தருமாறு
 அன்புள்ளத்தை
 அன்புள்ள- தத்தை கேட்டாள்।
 நளன்-
 பொன் கிறக்கை கொண்ட
 பறவைதன்னை,
 தன் உருக்கை கொண்டு
 பிடிக்க,
 ஆடை கவர்ந்து
 ஆகாயம் நோக்கிப் பறந்த பட்சி॥
 "நீ... நாடிழக்கக் காரணமும் நானே"
 என்று கூறி மறைந்தது.

35

நீராடை உருத்த நிடுத நாட்டை
 போராடை உருக்காது,
 'பொய்மையால்' கீழந்தவன்
 ஓராடை அணிற்திருந்தானை
 ஒருக்கண்ணால் நோக்கினான்.
 அவனும்,
 உயிர் நளனை கீழைத்து
 ஓராடைக்குள்ளே
 கீருவரென ஆக்கினாள்.

விதி முன் செல்ல,
 சதியும் பதியும் பாலை கடந்து
 கதிரவன்ஹளி குடியுரிமை கீழந்த
 காட்டான்றை அடைந்தனர்.

தமயந்தி புலம்பல்

கானகத்தில்
 காட்சி தந்தது;
 பாழைந்ததொரு மண்டபம்.
 வாசலில்
 பாம்பொன்று படுத்திருந்தது.
 தமயந்தியைக் கண்டு
 'வராதே வராதே' என்பது போல
 படம் விரித்தாடியது.
 அரவு உணர்த்திய,
 அர்த்தத்தை அறியும்
 சாப்பத்தை பறந்து கொண்டோடியது.

மண்டபத்தில்
 சருகுகளால் பழக்கை செய்து
 மனஞ்சலித்தபடி கிருவரும் படுத்தனர்.
 'பெற்ற பிள்ளைகளை
 வற்றாத வள நாட்டு எல்லைகளை
 தொற்றித் தொடர் சனியை'
 என்னி கிருவருமே
 வேதனையை விழியில் அரங்கேற்றினர்!

மன்னவனின்
 மன உறுதியில்
 கன்னக்கோல் வைத்தது கலி.
 தன் மனையாள்
 துற்புறுவதிலிருந்து காக்க
 நளன்,
 தனித்துப் பயணிக்கத் துணிற்தான்.
 துயின்றிருந்த துணைவியையும்
 தன்னையும்
 பிணைத்திருந்த
 துணி துணித்தான்.
 'தனித்து உறங்கும்
 தமயந்தியை,
 கினிக் காத்தல் உங்கள் கடன்' என
 வனதேவதையை வணங்கி,
 சனிபகவான்
 திணித்த கிருளில் மறைத்தான்.

குறை துசிலாள்
 குறை துயிலில் விழித்து
 அருகினிலே... சருகினிலே- தன்
 கிறை கில்லாததால் துடித்தாள்.

குடங்குடமாய் விழிரீர் வடத்தாள்.
 மாராத்துப் பிலாக்கணம் படுத்தாள்.
 பெண்மானின் புலம்பல் கேட்ட
 விண்மீன்கள் கண்ணீர் சிந்தின.
 சிதுறிய துளிகள்,
 மலர்களிலே பனித்துளியாகக் குஞ்சின.
 அழுத கண்ணீரில்
 அகிலம் மூழ்குமுன்,
 வைப்பத்தால் நீரை உறிஞ்ச
 வெய்யோன் வானில் விரைந்தான்.

காலையிலே-

கானகத்தில்
 அளியினாங்கள் தேன் தேடின ;
 புலியினாங்கள் ஊன் தேடின ;
 கறவைகளோ புற்றை தேடின ;
 பறவைகளோ நல்லிரை தேடின ;
 தழயந்தியின் விழிகள்
 நளன் உருவம் தேடின.

“என்னவரைக் கண்டாயா?”
 துள்ளியோழும் மானைக் கேட்டாள்.
 “என்னவரைக் கண்டாயா?”
 வள்ளிபாகன் மயிலைக் கேட்டாள்.

37

துண்பம் என்பது,
 தொலைக்காட்சித்தொடர் மாதிரி।
 தொடங்கினால்
 விரைவில் மூடிவதில்லை ;
 கண்ணீரிலேதான் காலங் கழிக்கிறது ;
 பெண்களையே அதிகம் கீழுக்கிறது ;
 வீட்டுக்குள்ளே,
 முடக்கிவிட முயல்கிறது.
 துண்பம் என்பது,
 தொலைக்காட்சித்தொடர் மாதிரி।
 ‘முற்றும்’ கீழந்த துண்பம்,
 முற்றும் கீழந்தவளை மீண்டும் பற்றியது.

மன்னவனைத் தேடிய மங்கை முன்
 மலைப் பாம்பான்று தோன்றியது.
 கொஞ்சங் கொஞ்சமாக
 தழிடர் தாயகத்தை விழுங்கும்
 சிங்களக் குடியேற்றும் போல
 தழயந்தியை விழுங்கியது.

தென்சிலரிக்கக் காடுகளில்
கரந்து உறையும்
'அனிகாண்டா' வகை அரவும்
அதனோடு ஒப்பிட்டால்
மண்புழ அனவாய்க் குறையும்.

அரைக்கு கீழ்ப்பகுதி
அரவின் வாய்க்குள் மறைய,
நன்னை அழைத்து அலறினாள்;
“என்கூற்று
கூற்றுக்குத்தானா கேட்டது”
என்று குறினாள்.

அவ்வேளை-

வேடன் ஒருவன் விரைந்து வர்த்து
மலைப்பாம்பிடமிருந்து
தமயந்தியை ரீட்டான் - ஆனாலும்
ரீட்டதற்கு கற்பபயே
விளையாகக் கேட்டான்।
“நூருங்காதே” என்று
ஏராட்டு!

‘பூசை
நீளியைக் குறிவைஞ்சுப்
பரய்ந்து;
கீளி விலகியது.

பூசையின் செடையிலிடுங்க
குந்துவாள் நடுவியது.
கீளி குந்துவாளைக் கொத்தியது.
கையில் வைந்து
ஶின் விசிறி வேகந்தில் ஆற்றியது’

38

வேடன் கோடரி கைக்காண்டாள்.

குத்துவாள் ஏந்திய
கையைக் குறி வைத்துபடி
கோதுயை நூருங்கினாள்.
தமயந்தி
தனக்குப் பின்னே
தொங்கிய கொடியை
பலமாகப் பற்றினாள்.
'பட்டின்று' பாதுத்தைத் தூக்கி
கோடரி ஏந்திய கைத்து ஏற்றினாள்.
மறுவிராடி -
குத்துவாள் பாய்ந்தது கழுத்திலே
வெற்றுடல் விழுந்தது நிலத்திலே!

காமக் குப்பை விராண்டியான
காட்டுவிராண்டியை
சங்காரம் செய்த பின்,
காடு கடந்து சேதி நாடு புதுந்தாள்!

புதியவள் ஒருத்தி
புதுந்த தகவல்
'டங்கு' போல் - சேதிநா
எடங்கும் பறவியது.
சேதி,
சேதியரசன் மனைவியின்
செவிகளில் நுழைய
அந்தப்புரம்
அடைக்கலம் கொடுத்து உதவியது.

பாசமகஞம்,
பண்புமிகு மருமகனும் - கிருக்குமிடம்
கண்டிய வீமன்சனுப்பிய மறையோரில்
'சேதுவர்' என்ற தூயவர்,
சேதி நாடு வந்தார்.
தளர் உடல் தாங்கிய
தமயந்தியைக் கண்று
மனம் ஏராந்தார்.
சேதியர் கோனிடம் சேதிசொல்லி
குண்டினபுரம் அழைத்துவர்த்து
விதர்ப்பன் கையில் தந்தார்.

39

வாகுகளின் பிறப்பு

கீழப்பு என்பது பிறப்பின் கருவறை
பிறப்பு என்பது கீழப்பின் கல்லறை

நீக்குச்சி ஓன்றின்
கீழப்பின் பின்புதான்
விளக்கிலிருந்து
விழியலே பிறக்கிறது.

போராளிகளின்
கீழப்பின் பின்புதான்
அடிமை விலங்கொடிந்து
ஐ.நா சபைக் கம்பத்தில்
தேசியக் கொடி பிறக்கிறது.

கல்லின்
கிழுப்பின் பின்புதான்
கடவள் சிலையே பிறக்கிறது!

நளனுக்கும்
தமயந்தியின் கிடைக்கால கிழுப்பிற்காக
புதியதோர் பிறப்பைக் கொடுக்க
காலம் காத்திருந்தது.

காட்டுவழியே-
கவி வகுத்த பாதையில்
கால் வலிக்க நடந்த நளனின்
காதுகளில்,
'கார்க்கோடகன்' என்ற பாம்பரசனின்

அபயக்குரல் விழுந்தது.

குரல் வந்த திசையை
குறுகிய நளன்,

ஏஞ்சுப்பின் நடவே-

ஏஞ்சிந்தபடி
'கார்க்கோடகன்' வேதனையில்
கிருப்பதனைக் கண்டான்.

'உன்னைச் சுமுவதில்லை' என
அக்கினி தேவன்
அளிந்த வரத்தின் துணிவினால்,
அக்கினியில் புகுந்து

அரவுரசை கையிலேந்தி
அனலைவிட்டு வெளிவர்தான்.
கானக மரத்தடியில்

களைப்புரீங்கிய கார்க்கோடகன்.

மலர்க்கூட்டத்தைக் காட்டி
“அதை எப்படி அழைப்பார்கள்” - எனக்
கேட்டான்.

“கொத்து” என்றான் நிடது நாட்டான்.

பாம்பரசன் பற்களை

நளனது பாதுத்திலே பதிந்தான்!

அபாயவிடம் கூடி

அரவைக் காத்த நளன்

அபாய - விடம் கூடி

உருமாறினான்.

“நிடது மன்னா!
நீ சுய உருவில் வாழுதல்
ஏற்படையதன்று.
அதனாலே தான்,
'கொத்து' என வருவித்து
நச்சப் பதிந்தேன் - புது உருவில்
அச்சப் பதிந்தேன்!

கன்றுமுதல்-

'வாகுகள்' என்று நூழங்கொள் ;
அயோத்தி நகர் செல்
தேரோட்டும் ஏதாழில் செய்து வெல் !
கிந்த ஆடைகளை வைத்திரு
அணியும் போது,
மள வந்தடையும் நளன் உரு"
என்றுமரத்த
கார்க்கோடகனுக்கு
நன்றியுரைத்த நளன்,
காடு கடந்து
கடற்கரை அடைந்தான்.

கடற்கரை மணவில்-

நண்டுகள் வரைந்த
நவீன ஓவியங்கள்
காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.
நடுநிசியில்,
தமயந்தியை தனியே
தவிக்கவிட்ட நளன் ;
ஒவற்றைப் பார்க்க கூடாதன
அவை ஓடிவந்து அழித்தது.
கடல் காறித் துப்பியதால்
கரை எங்கும் நுகர தப்பியது.
தாழ்ப்புதர் மறைவில்
சாரை கிரண்டு சரசமாடன.

ஆன்பு-

தமயந்தியின் பின்னல் கண்டால்
சாரை ஞாபகத்திற்கு வரும்.
கீப்போது,
சாரையின் பின்னல் கண்டதும்
தமயந்தி ஞாபகத்திற்கு வந்தான்.

41

'ஈடர் கீருள் தடவிய
ஈடவியிலே,
அன்பு மனையாள்
தனித்து,
என்னென்ன... ?
அல்லற்படுக்கிறானோ' என என்ன
குண்டு விழுந்த குழந்தைகள் பள்ளி மாதிரி
கீதயும்
சுகால்வொணாத்துயர் சுழுந்தது.

பாழடந்த மண்டபத்தில்
பாவவைய தவிக்கவிட்டு
அகன்ற செய்கலை நினைத்து
தன்னையே வெறுத்த
நளனின் பாதம்,
அயோத்தி நோக்கி நடந்தது.

கணிதத்தால் விலகிய சனி

இதிசேடனில் உறங்கிய ஆதி
நீதிக்கு நிலைக்களாகி
கோதில் கோசலை
கருவில் கீறங்கிய
திருநகராம் அயோத்தியை ;
உருமாறி,
'வாகுகன்' எனப்பெயர்மாறிய
நளன் சென்றைடந்தான்

விவேகம் மிகு
விருதுமன்னாம்
கிருதுபன்னனிடம்
வாயிற்காவலன் வந்து
வாகுகனின் வரவுரைக்க,
மன்னனும்,
அத்தாணி மண்டபத்தே அழைத்து
“எத்தொழிலில் தேர்ந்தவன் நோ” - என
வாகுகனைப் பேட்டி கண்டான்.
“தேரோட்டலும் சமையற்கலையும்
தேர்ந்தவன்” எனப் பதிலுரைக்க
உச்சாரிப்பின் கச்சிதத்தை உற்றுநோக்கி
விச்சனியன் கிருதுபன்னன்,
சந்தேகங் கொண்டான்.
வாகுகனின் -
நேர் கொண்ட பார்வையும்
நிமிர்ந்த நன்னடையும்
தேர்ந்த சொல்வனமும்
தமயந்தியை
சுயம்வரத்தில் விவன்ற
நளனை ஞாபகப்படுத்தின.

42

கலக நாயகன் நாரதன் விதந்துரைத்த
விதர்ப்பநாட்டு தேவதையை
கைப்பிடித்து - காரிருளில் கைவிட்ட
நளனுக்கு,
'உலக நாயகன் கமலஹாசனுக்கு'
அமரிக்கக் கலைஞர்
செய்கின்ற ஒப்பனைபோல்
காத்திரமாகவே
கார்கோடகன் செய்திருந்தது.
ஆனாலும்,
நளன் நடிப்பிலே தொய்விருந்தது!

கிருதுபன்னன்-

வாகுகளை,
புரவி கட்டுமிடம் போகச் செய்தான்.
ஓற்றாகிய அம்புகளை
நிடத தேசம் நோக்கி எய்தான்.
தமனியனின் சூதால்,
நளன் நாடிழற்ததும்,
காடுமைந்து
தமயந்தியை பிரிந்ததும்,
தற்சமயம்
தரணி அறியாது
தந்திரமாய் எங்கோ...?
மஹாந்து வாழ்வதும்,
ஓற்றர்-
உளவறிந்து வர்து உரைத்தனர்.
புனலின்றிக் கனலின்றி
உருவாகும் நளபாகமும்,
அறிந்து தெளிவான மன்னன்
கிருதுபன்னன் ;
தமயந்திக்கு
அந்தரங்க ஒலை விடுத்தான்.

தன் கொழுப்பான கொழுநன்
அயோத்தியில்
கரந்து வாழ்வதை அறிந்த
மூங்கொடியான தமயந்தி,
அறிவைக் கூர்மை ஆக்கினாள்.
'நாளைய தினம்- மீண்டும்
சுயம்வர மனம்' என
அயோத்தி நகர் நோக்கி,
பொய்யான
செய்தி ஒன்றைப் போக்கினாள்.

43

வாகுகன் கிருப்பிடம் சென்ற
வேந்தன்,
“வாகுகனே!

நாளை-

தமயந்திக்கு கீரண்டாம் சுயம்வரும்
நிகழ கிருக்குமிடம் குண்டினபுரம்.
மாற்றான் தாரம்- என்னை
மாலை சூட்டலாமலில்,
கிருப்பதோ குறைந்த நேரம்.
எனவே-
பொற்றேரை நீயே ஓட்டு
புயல்வேகம் புரவியிலே காட்டு”
என்று கட்டளையிட்டான்.

‘கிரண்டாம் சுயம்வரம்’ என்ற செய்தி
வாகுகளான நாளை
மிரட்டியது.

‘உலகிற்கு ஒவ்வாத வார்த்தை’ என
சுக்தத்துள் நிறைந்த அறம்
வெருட்டியது.
ஆனாலும்.

அன்று-
தமயந்தி சுயம்வரத் தாரேறினான்.

கிண்று-
கிருதுபன்னன்
கிரண்டாம் சுயம்வரம் செல்ல
தேரேறினான்.

கருமலே,
கண்ணாகக் கொண்டான்;
கடிவாளம் கைக் கொண்டான்.
'நாசா'

விண்விவளி ஆய்வு நிலையத்திலிருந்து
புறப்படும் விண்கலம்-
புவியீர்ப்பு ஸூயத்தைக் கடக்க
புதுவேகம் கொள்வது போல
வாகுகள் தீரும் விரைந்தது.

கிருதுபன்னனின்
நெற்றியில் வியர்த்த துளி
மடியில் விழும் நிமிடத்திற்குள்
தேர் கடந்தது
எண்ணற்று உரா!

மாவிரண்டும்
மாவிரண்டு கடக்க,
“கிருமரத்தும் உள்ள காய்கள்
அறநாறு”
என்னை உரைத்தான்.

ஆர்வத்தில்-
தேர் திருப்பி வர்து
தொங்கிய மாங்காயின்
கதாகையினை தேர்வு செய்ய
தேர்விலே தெளிவானது அறநாறு.
கணிதுப்புளி
பெற்றுபள்ளி நூற்றுக்கு நூறு!

“வாகுகளே!

புதிரான கணிதம் கற்றுக் கொடுக்கிறேன்.
அதிவேக தேர்த்தொழில்
கற்றுக் கொடுக்கிறாயா”

கிருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர்
குருவாயினர்,
புதிய அறிவு உருவாக,
தானாகவே விலகியது
நளனைப் பிடித்த சனி!

சொந்தநிலம் முதுசச்சொத்து

வாகுகளான

நளன் செலுத்திய கிரதம்,
விரைவாகச் சென்றுடெந்தது,
குண்டனபுரம்.
விதர்ப்பதேசத் தலைநகரின்
விருந்தினர் மானிகை
கிருதுபன்னனை
முறையாக வரவேற்றது.
சாரதியோ... ?
தூரப் பயணம் செய்த
துரகங்களை
களைப்பாற்றிய பின்
ஆரமது ஆக்கும் பொருட்டு
சமையல்கை புதுந்தான்.

45

‘நேத்திரங்கள் கீரண்டும்
அடுக்கைச் சொரியும்- அட்சய
பாத்திரங்கள்’ என
காத்திரமான கவிவடிக்க
குத்திரமான தமயந்தி
தன்,
மணாளனான
மகானந்த சாகரம்
மடைப்பள்ளியில்
கிருப்பதை அறிந்து -
பெற்றிடுத்த
படிகநிலா கீரண்ணடியும்.
அடிசிலாக்கும் பாத்திரத்தால்
அடிசிலாக்கும் பாத்திரம் ஏந்திய
அன்பனிடம் அனுப்பி வைத்தாள்.

புஞ்சரணோடு

வட்டாடிய காலத்தே

மொட்டாய் கிருந்த மழலைகள்

அட்டில் மூன்

மலர்ந்திருக்க,

அடையாளம் கண்டு அருகணைந்து

கட்டித் தழுவிய தந்தை,

“நீங்கள் யாருடைய பின்னள்கள்”

என்று கேட்டான்

“குதாட்டத்தில்

நிடு நாடிடுந்த தாதாவான

நனராசனே எங்கள் பிதா.

சீதா போல் மாதாவும்

நடுக்காட்டில் நாயகனைப்

பிரிந்து விட,

மூவரும் -

தாத்தாவின்

பாதாரவிந்தத்தை

இதாரமாகக் கொண்டு

வாழ்கின்றோம்”

எனப் பதிலளித்தனர்.

46

“சொந்த நிலம் முதுசச்

சொத்தல்லவா...?

விட்டகல்வது,

விரோதியுடன் போராடச்

செத்தல்லவா...!

அப்போதும்

வீழ்வது வித்தல்லவா?

வீரன் கையில்

கிருக்க வேண்டியது

எதிரியின் குழுமிக் கொத்தல்லவா!

புகவிடத்தில்

வாழுவதா வீரம்,

அதனால்,

பூர்வீகத்திற்கு

பழியல்லவா வந்து சேரும்”

“மாவீரம் பற்றி

இகாரம் செய்யும்

மடையன் அறிவானா?

மறவர் மறைந்து வாழுதல்

தற்காலிக பின்வாங்கல்,

பகைவர் -

கைக்குள் அடங்கிவிடாது
விழுதலையாகிய ஓங்கல் -
எம் தந்தையின் பாதங்களில்
உலக மன்னர் தாழ்ந்து
வணங்கிய போது,
கிரத்தினங்கள் பதிக்கப்பற்ற
கிரீடங்கள் தேய்ந்து
உண்டான தழும்புகளை
எப்பக்கழும் காணலாம்”
பிள்ளைகள் சொல்லினர்.

அந்நேரம் -

தமயந்தி, வீமன், கிருதுபன்னன்
முதலியோர்
அவ்விடம் வந்தடைந்தனர்.

“வாகுகனே!

நீ தான் நளன் என
அறிந்தே அழைத்து வந்தேன்.
தயவு செய்து - உன்
நிஜவடிவம் காட்டு”
கிருதுபன்னன் வேண்டினான்.
கார்க்கோடகன் கொடுத்த
ஆடை உடுத்தி
வாகுகன்,
நளன் உருப்பிற்றான்.

47

விழுதுகள் கூண்டும்
தந்தையின் பாதத்தில்
விழுந்து எழுந்தன.
தமயந்தி விழிகளும்
தலைவனின் தாளை நன்றத்து
தொழுதன.
தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்.
கிருள் வருவித்த கலி
சாருள் வருவித்து
நளன் முன் எழுந்தது.
புலி புன்னகைக்க
கன்னத்தில் விழுந்தது குழி.
“உன் செங்கோலுக்கும்
மனையாளின் கற்புக்கும்
உலகினில் எவரும் ஓப்பில்லை.

உங்கு

என்னவரம் தந்தாலும் தப்பில்லை.
வேண்டுவதைக் கேள்
கேட்டதை அருளும்
காலோடு கேளான கோள்”

“கறைபடிந்த கலியுகத்தில்
கிறையாக நீயே
மகுடம் சூடப் போகிறாய்.
நீயின்றி அனுவும் ஆடாது,
எனினும்
என் கதை படிப்பவனை
என்றின்றும் அனுகக்கூடாது”
“என் காலத்து
உன் சாரிதும் கேட்டானை
நானடையேன்”
சனிபகவான்
உறுதியளித்தான்.

நளன்-

மனைவி மக்களுடன்
நிடத் ராடு சென்றான்.
தாயகத்தை மீட்க
தாயக்கட்டையை
கையகப்படுத்தி
புட்கரனை வென்றான்.
நிடத்தேசம்
படர்ந்த கிருள் விலகியது முற்றும்.
நளதமயந்தி
வரலாறும் கித்தோடு
‘முற்றும்’!

நிஸ்கள் ஓவூப்புவைத்து 'நளதுமயர்ந்த' படித்தீர்கள்
யகவும் நல்லைகள் இருக்காது
உஸ்கள் முயற்சிக்கு வழித்துக்கொள்..

கன்னுர்

 (வாவி)

இன்னு நால் உள்ளார்க்கிகள்ட ஏத்தனையோ
பந்த வெற்றிகளை எல்லாம் வொருத்தமான இடங்களில்
பறுமையான பகலீயில் கன்னுர் கையாணுவது
இவருடைய நடைமுறைப் பட்டநிலையும்
கந்பனைத் திறுதையும் வெளிப்புத்திருப்பு

பேராசிரியர்

வி.ஃ.ஞாமுகார்த்தீஸ்

இதைய தலைமுறையை ஏர்க்கக் கூடிய
ஸல சிறப்பியல்புகள் இப்படைப்புக்குண்டு.
இவ்வளர்க்கன்னுருக்குச் சூர்த ஏதர்களமுண்டு

கன்னுர்

ஸா.புத்தமநாதன்